

Liahona

HJÆLPE-
FORENINGENS

175 ÅRS
JUBILÆUM,

s. 14

Elizabeth Howard, Eliza Roxcy Snow og Hannah Tapfield King lader sig fotografere omkring 1867. I samme periode accepterer Eliza R. Snow kaldelsen fra præsident Brigham Young (1801-1877) til at organisere Hjælpeforeninger overalt i Kirken. Hun blev den anden hovedpræsident for Hjælpeforeningen i 1880 og tjente til sin død den 5. december 1887.

Foto gengivet med tilladelse fra Kirkens historiske bibliotek

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Udrustet med retfærdighed**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Den styrkende og muliggørende kraft i Jesus Kristus og hans forsoning**

PÅ OMSLAGET
Foto: Cody Bell.

ARTIKLER

- 13 Forbered en åndelig fest**
Manuel Emilio Ciriaco
Vi besluttede os for at behandle nadvermødet som mere end blot et søndagsmøde – og resultatet blev overvældende.
- 14 Åndens udgydelse**
I forbindelse med Hjælpeforeningens 175 års jubilæum, deler Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab deres vidnesbyrd og indsigt om denne hellige og indflydelsesrige organisation.
- 26 Velsignet af min trofaste søster**
Rafael Antillon
Min søster Thelmas eksempel og vidnesbyrd ændrede mit liv.
- 30 Evangeliet og det gode liv**
Ældste Quentin L. Cook
Ældste Cook minder os om vigtigheden af at vælge en livsfilosofi, der har fokus på Frelseren og det, der betyder mest.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen 2016**
- 10 Undervisning på Frelserens måde: Kraften ved at undervise i læresætninger**
Douglas D. Holmes
- 38 Portrætter af tro: Markus Tilgner**
- 40 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Det, Dandy lærte mig**
Præsident David O. McKay

48

44 Vær et forbillede for de troende

Ældste Von G. Keetch
Hvordan opfylder vi vores gud-givne ansvar for at lære andre om sandheden uden at vække strid og vrede?

48 Unge voksne profiler: Smag på verden i Sydafrika

McKenna Johnson
En ung voksen ser Herrens empati og kærlighed i sine trosfællers handlinger.

54

50 Syv ting, som vi frygter ved omvendelse – og hvorfor vi ikke burde

David A. Edwards
Vi udskyder ofte omvendelse på grund af frygt. Disse ideer og forslag kan hjælpe jer til at finde modet til virkelig at ændre jer.

54 Det, lægen ordinerede

Charlotte Larcabal
Omvendelse behøver ikke at være en bitter pille modsat meget medicin.

57 Lige til sagen

Hvad ved vi om vor himmelske mor? Hvordan bør seksualunder-visning foregå?

58 Fra missionsmarken: Tøvende trofast, vældigt velsignet

Isaias Vargas Chavarria

60 Kun for unge

62 Plakat: Vælg håb

63 Svar fra Kirkens ledere: Når troen prøves

Ældste Neil L. Andersen

64 Miraklet i sidste øjeblik

Cesar H. Bonito Duarte
Jeg havde uden held arbejdet hele min praktiktid på en maskine, der ikke duede. Kunne en bøn i sidste øjeblik hjælpe?

76

66 Værd at vente på

Jessica Larsen
Sadie blev otte, men hendes far ville stadig ikke give lov til, at hun blev døbt.

68 Svar fra en apostel: Hvad nu hvis jeg føler, at jeg ikke slår til?

Ældste Jeffrey R. Holland

69 Spørgsmålshjørnet

Sommetider bliver jeg irriteret på min familie. Hvad kan jeg gøre?

70 Børn med hjerte: Maler kærlighed

Jill Hacking

72 En god følelse

Jane McBride
Paulo havde ikke engang været døbt en hel dag, og nu havde han allerede begået en fejl. Hvordan kunne nadveren hjælpe?

74 Så Guds profet

Ældste Kim B. Clark
Jeg kan huske første gang, jeg så profeten.

75 Skikkelser i Kirkens historie: Kirken er organiseret

76 Historier om Jesus: Jesus blev døbt

Kim Webb Reid

79 Malebogsside: Jeg er taknemlig for min krop

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvordan måler du din højde?

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis jun., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Peter F. Evans

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremlida Amaral

Redaktion: Bethany Bartholomew, Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe
Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrke av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmateriale må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

March 2017 Vol. 166 No. 3. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMIM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to eksempler.*

»Vær et forbillede for de troende«, side 44: Ældste Keetch taler om vigtigheden af at forsvare evangeliets læresætninger med kærlighed og venlighed. Når I har læst hans tale, kan I tale om nogle gange, hvor nogen i familien har været nødt til at forsvare evangeliet. I kan også tale om en historie fra skriften, hvor nogle har forsvaret deres tro, det kan for eksempel være Daniel eller Ester. Hvordan udviste disse mennesker både kærlighed mod deres medmennesker og Gud? I kan prøve at lave et rollespil over en situation, hvor familiens medlemmer kan øve sig i at fortælle om deres tro på en række områder på en rolig og forstående måde.

»Hvad nu hvis jeg føler, at jeg ikke slår til?«, side 68: Ældste Holland taler om, hvad vi gør, når vi føler, at vi ikke er så gode, som vi kunne være. I kan som familie tale om, hvilke talenter vor himmelske Fader har givet hver enkelt i familien. Overvej at opfordre din familie til at skrive et mål ned, som de ønsker at opnå i den kommende måned, og drøft, hvordan de vil opnå det mål, hvordan deres talenter kan være en hjælp, og hvilke færdigheder eller evner de er nødt til at opnå for at nå deres mål. I kan følge op på denne familieaktivitet senere og tilskynde de enkelte familiemedlemmer til at sætte sig mål og stræbe efter at nå dem.

MERE PÅ NETTET

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org. Besøg [Facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk) og find inspirerende budskaber, forslag til familieaften og indhold, som I kan dele med venner og familie.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Besøgsundervisning, 40,
41, 43

Bud, 80

Bøn, 4, 61, 63, 64, 66

Dåb, 61, 66, 76

Eksempel, 26, 44

Familie, 26, 30, 60, 69, 70

Forsoning, 7

Fællesskab, 13, 43, 48

Helligånden, 41, 42, 63

Hjælpeforeningen, 14,
40, 41

Håb, 50, 62

Jesus Kristus, 7, 76

Kirkens historie, 75

Kvinder, 14, 26, 40

Kærlighed, 44, 70

Lydighed, 58, 80

Missionering, 26, 58

Nadver, 13, 63, 72

Omvendelse, 50, 54,
63, 72

Pagter, 4

Profeter, 4

Sandhed, 44

Slægtshistorie, 40

Taknemlighed, 30, 79

Tjeneste, 41, 42, 63

Trosprøver, 63

Valg, 30

Ydmyghed, 30

Åndelig beskyttelse, 4,
14, 80

**Præsident
Henry B. Eyring**

Førsterådgiver
i Det Første
Præsidentskab

UDRUSTET MED RETFÆRDIGHED

Guds profet på jorden, præsident Thomas S. Monson, har sagt: »I dag står vi over for det største opbud af synd, lastefuldhed og ondt, der nogensinde har været samlet for øjnene af os.«¹

Overrasker det jer at høre, at præsident Monson udtalte de ord for 50 år siden? Hvis vi dengang stod over for et hidtil uset opbud af ugudelighed, hvor meget større trussel udgør det onde så ikke i dag? Af gode grunde har Herren om vores uddeling sagt: »Se, fjenden har forenet sig« (L&P 38:12).

Den krig, vi alle »modigt må ... kæmpe«,² begyndte, inden vi blev født på denne jord. Den begyndte tilmed, inden jorden blev skabt. Den begyndte for mange årtusinder siden i det førjordiske rige, hvor Satan gjorde oprør og »stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed« (Moses 4:3).

Satan tabte det slag og »blev styrtet ... til jorden« (Åb 12:9), hvor han i dag fortsætter sin krig. Her på jorden »fører han krig mod Guds hellige og omringer dem på alle sider« (L&P 76:29) med løgn, svig og fristelser.

Han fører krig mod profeterne og apostlene. Han fører krig mod kyskhedsloven og ægteskabets ukrænkelighed.

Han fører krig mod familien og templet. Han fører krig mod alt, der er godt og helligt.

Hvordan kan vi kæmpe mod sådan en fjende? Hvordan kan vi kæmpe mod det onde, der synes at opluge vores verden? Hvad skal vi kæmpe med? Hvem skal vi kæmpe med?

Lammets kraft

Profeten Joseph Smith sagde, at Satan kun har magt over os i den grad, vi giver ham den.³

Nefi så vor tid og »så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens overflade, og *de blev udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed*« (1 Ne 14:14; fremhævelse tilføjet).

Hvordan udruster vi os med retfærdighed og kraft? Vi holder sabbatsdagen hellig og ærer præstedømmet. Vi indgår og holder hellige pagter, arbejder på vores slægtsforskning og besøger templet. Vi fortsætter med at omvende os og trygler Herren om at anvende »Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder« (Mosi 4:2). Vi beder, tjener, vidner og udøver tro på Jesus Kristus.

Vi ruster os også med retfærdighed og kraft, når vi »bestandigt [gemmer] livets ord i [vores] sind« (L&P 84:85). Vi gemmer de ord i os ved at fordybe os i de hellige skrifter og i Guds udvalgte tjeneres ord, der som med hans egen røst fortæller om hans vilje og sind (se L&P 68:4) ved næste måneds generalkonference.

I vores kamp mod det onde må vi altid huske på, at vi får hjælp fra begge sider af sløret. Vores allierede omfatter Gud den evige Fader, Herren Jesus Kristus og Helligånden.

Vores allierede tæller også himlens usete hære. »Frygt ikke,« sagde Elisa til en frygtsom ung mand, der fik øje på fjendens styrker, »der er flere på vores side end på deres!« (2 Kong 6:15-16).

Vi behøver ikke at frygte. Gud elsker sine hellige. Han vil aldrig svigte os.

Jeg ved, at Gud har bønhørt mig og befriet mig fra det onde. Jeg vidner om, at vi med hjælp fra Gud Faderen, verdens Frelser og Helligånden kan være forvisset om, at vi vil få mere end nok styrke til at modstå hvilke som helst onde styrker, vi måtte møde.

Må vi altid være rustet med retfærdighed, så vi kan tro på den endelige sejr. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Correlation Brings Blessings«, *Relief Society Magazine*, apr. 1967, s. 247.
2. »Modigt må vi kæmpe«, *Salmer og sange*, nr. 165.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 209.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Eyring minder os om, at vi er engagerede i en krig mod det onde. I kan eventuelt ønske at begynde med at synge »Modigt må vi kæmpe« (*Salmer og sange*, nr. 165) med dem, I besøger. Derefter kan I opfordre dem til at fortælle om, hvordan de er blevet beskyttet ved retfærdighed og brainstorme over, hvordan de kan beskytte deres familie mod Satan, det kan være ved at vælge ordentlige medier, holde familieråd eller holde familieaften hver uge. I kan opfordre dem til at bede om og tænke over, hvordan de kan styrke familiens modstandsdygtighed og opmuntre dem til at lægge en plan for at implementere deres ideer.

Jeg havde allerede besluttet mig

Madison Thompson

Jeg havde engang fået en meget værdifuld lektion i Unge Piger om seksuel renhed – et emne, der fik mange af de unge til at krympe i sædet. Jeg kan ikke huske alt, jeg lærte den dag, men jeg kan huske, at min leder talte om en af sine personlige standarder – om altid at være seksuel ren. Hendes ord gjorde indtryk på mig, og jeg traf dengang en bevidst beslutning om at tage den standard til mig.

Da jeg en dag sad i bussen på vej hjem fra en sportsbegivenhed, var der en i bussen, der indledte en omgang »sandhed eller konsekvens«. Jeg og nogle andre børn, der

kedede sig, gik med. Da det blev min tur, blev jeg udfordret til at gøre noget, som jeg vidste var forkert. Det kunne have været en svær situation for mig, men jeg kom i tanke om min vejleders ord, og valget var let. Jeg afslog hurtigt. Jeg havde allerede besluttet mig for, hvad jeg ville gøre i den situation.

Jeg ved, at når vi går i kirke og tager de ting til os, som vi lærer om der, vil vi blive velsignet med større åndelig styrke og beskyttelse mod verdens fristelser.

Forfatteren bor i Utah i USA.

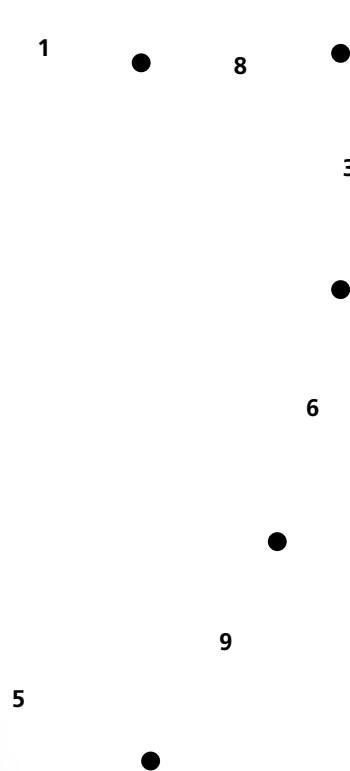
BØRN

Træk i rustningen

Der er mange dårlige ting i dagens verden. Evangeliet er ligesom et skjold, der beskytter os. Her er ti ting, der ifølge præsident Eyring vil beskytte os. Find det nummer, der hører til hvert billede, og tegn en linje mellem prikkerne. Farvelæg det, når I er klar!

1. HOLD SABBATSDAGEN HELLIG
2. ÆR PRÆSTEDØMMET
3. INDGÅ OG HOLD PAGTER
4. LAV SLÆGTSFORSKNING
5. TAG TIL TEMPLET
6. OMVEND JER
7. BED
8. TJEN ANDRE
9. BÆR JERES VIDNESBYRD
10. LÆS I SKRIFTEN

Den styrkende og muliggørende kraft i Jesus Kristus og hans forsoning

Studér bønsmøt dette materiale og søg inspiration for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af formålet med Hjælpeforeningen forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser?

Tro
familie
tjeneste

»Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13). »Selvom vi alle har vores svagheder, kan vi overvinde dem,« siger præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. »Det er i sandhed ved Guds nåde, at det svage kan blive stærkt, hvis vi ydmyger os og har tro.«¹

Vor Frelser siger i Lære og Pagter: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

»Nefi er et eksempel på en person, der vidste, forstod og fæstnede sin lid til Frelserens

bestyrkende kraft,« siger ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum. »Nefis brødre bandt ham med reb og lagde planer om at dræbe ham. Bemærk Nefis bøn: »O Herre, vil du i overensstemmelse med min tro på dig udfri mig af mine brødres hænder, ja, *give mig styrke, så jeg kan sprænge disse bånd*, som jeg er bundet med.« (1 Ne 7:17; fremhævelse tilføjet)

... Nefi bad ikke om at få omstændighederne ændret. I stedet bad han om styrke til at ændre sine omstændigheder. Og jeg mener, at han bad på denne måde, netop fordi han kendte, forstod og havde oplevet forsoningens opbyggende kraft.

Jeg tror ikke, at de reb, som Nefi var bundet med, bare på magisk vis faldt af hans hænder og håndled. Jeg tror snarere, at han blev velsignet med både udholdenhed og personlig styrke ud over sine egne naturlige evner, så han »i Herrens styrke« (Mosi 9:17) sled og vred og trak i rebene og til sidst kunne sprænge båndene.«²

Yderligere skriftsteder og information

Es 41:10; Eter 12:27; reliefsociety.lds.org

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Nådens gave«, *Liahona*, maj 2015, s. 110.
2. David A. Bednar, »En styrke udover vores egen«, *Liahona*, mar. 2015, s. 4.

Overvej
følgende

Howdan kan
Jesu Kristi
styrkende og
muliggørende
kraft og hans
sonoffer
hjælpe os
med at
vende vores
svagheder til
styrke?

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN 2016

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2016, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvendelse af nylig undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

Glæde er nøglen til vores åndelige overlevelse

»Når vi har fokus på Guds frelsesplan og Jesus Kristus og hans evangelium, kan vi følge glæde uanset, hvad der sker – eller ikke sker – i vores liv ...

Hans glæde er konstant, den forvisser os om, at vores »modgang og ... trængsler skal kun vare et øjeblik« (L&P 121:7), og de vil blive helliget til vores gavn ...

Som det gælder i alt, er Jesus Kristus vores ultimative forbillede, »som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset« (Hebr 12:2). Tænk engang! For at udholde den mest uudholdelige oplevelse, der nogensinde er udholdt på jorden, havde vor Frelser fokus på *glæde!* ...

Hvis vi ser til verdens side og følger dens opskrift på lykke, vil vi aldrig finde glæde ... Glæde er en gave til de trofaste.«

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 82, 83, 84.

PROFETISK LØFTE

TO TING, SOM TRO IKKE KAN

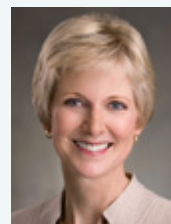
1. »Vor Fader i himlen ... vil ... ikke tvinge nogen til at vælge retfærdighedens sti. Gud tvang ikke sine egne børn til at følge ham i den førjordiske verden. Hvor meget mindre vil han da tvinge os nu, mens vi rejser gennem dette liv på jorden?

Gud vil opfordre, overtale. Gud vil utrætteligt række ud med kærlighed, inspiration og opmuntring. Men Gud vil aldrig tvinge – det vil undergrave hans store plan for vores evige udvikling ...

2. Tro ... kan [ikke] påtvinge Gud vores vilje. Vi kan ikke tvinge Gud til at opfylde vore ønsker – uanset hvor meget ret vi tror, vi har, eller hvor oprigtigt vi beder ...

Nej, hensigten med tro er ikke at ændre Guds vilje, men at gøre os i stand til at *handle efter* Guds vilje. Tro er tillid – tro på, at Gud ser det, vi ikke kan, og at han ved, hvad vi ikke gør.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fjerde sal, sidste dør«, *Liahona*, nov. 2016, s. 16, 17.

VIS ANDRE NÆSTEKÆRLIGHED

»Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel på næstekærlighed ...

Vi vil bruge lyset i evangeliet for at se andre, som Frelseren gør – med medfølelse, håb og næstekærlighed. Dagen vil komme, hvor vi vil have en fuldstændig forståelse for andres hjerte og vil være glade for at få skænket nåde – ligesom vi i løbet af dette liv skænkede vores næstekærlige tanker og ord til andre ...

Vores ansvar og privilegium er at omfavne forbedring hos *alle*, mens vi bestræber os på at blive mere som vor Frelser, Jesus Kristus.«

Jean B. Bingham, førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, »Jeg vil bringe evangeliets lys ind i mit hjem«, *Liahona*, nov. 2016, s. 6, 8.

Bliv en bedre medlemsmissionær

Præsident Thomas S. Monson sagde ved oktoberkonferencen 2013: »Det er nu tiden til, at medlemmer og missionærer går sammen ... [Herren] vil hjælpe os i vores arbejde, hvis vi vil handle i tro for at fuldføre hans værk.«

To apostle opfordrede os til at blive bedre medlemsmissionærer. Brug jeres Liahona fra november 2016 eller besøg conference.lds.org for at læse, hvad de sagde.

- Se Neil L. Andersen, »Et Guds vidne«, s. 35
- Se Dallin H. Oaks, »Del det gengivne evangelium«, s. 57

KONFERENCEBERETNINGER

Vendepunkter

Brug jeres Liahona fra november 2016 eller besøg conference.lds.org for at læse, hvad der ændrede disse personer.

- Hvad lærte præsident Henry B. Eyring om Det Aronske Præstedømme, da han var præst? – Se »Så han også må blive stærk«, s. 75.
- Hvad lærte ældste Dale G. Renlund om omvendelse, da han var 12? – Se »Omvendelse: Et glædeligt valg«, s. 121.
- Hvordan fik ældste Gary E. Stevenson sit vidnesbyrd om Mormons Bog? – Se »Se hen til bogen, se hen til Herren«, s. 44.
- Hvad gjorde ældste Craig C. Christensen som seminarelev, der ændrede den måde, han læste Mormons Bog på? – Se »En udvalgt seer vil jeg oprejse«, s. 27.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

KRAFTEN VED AT UNDERVISE I LÆRESÆTNINGER

Hvordan kan vi øge vores evne til at undervise i læresætningerne med kraft og autoritet?

Douglas D. Holmes

Førsterådgiver i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

Som ny missionspræsident ankom jeg til vores tildelte mission med store forventninger om missionærmøder, der var fyldt med Ånden, som jeg huskede dem, fra jeg var ung missionær. Men efter vi havde afsluttet vores første runde af zonekonferencer, var jeg skuffet. Ånden var ikke til stede i sådan en overflod, som jeg havde håbet på, og nogle af missionærerne virkede uengagerede.

Da min hustru og jeg tænkte over og bad om, hvordan vi kunne indbyde til større åndelighed i vores og missionærernes liv, følte vi os vejledt til at koncentrere vores undervisning om Kristi lære og den kraft, der er i den til at ændre os. Efterhånden som vi fulgte den kurs i de følgende måneder, kom adskillige missionærer til mig og fortalte, at de var kede af, hvordan de havde opført sig tidligere, og de udtrykte ønske om at blive mere nidkære med at overholde missionsreglerne og efterleve evangeliet.

Hvad forårsagede denne forandring?

Præsident Boyd K. Packer (1924-2015), præsident for De Tolv Apostles Kvorum, sagde ofte: »Sande læresætninger kan, hvis de forstås, ændre

indstillinger og opførsel. Studiet af evangeliets læresætninger vil forbedre adfærd hurtigere, end studiet af adfærd vil forbedre adfærd.¹ Jeg vidste det godt, men efter denne oplevelse med mine missionærer fik jeg en større påskønnelse af den kraft, Guds

ord har til at ændre menneskers hjerte (se Alma 31:5). Da vores mission nød fremgang, og vi fortsatte med at fokusere på at undervise i læresætningerne, ændredes deres og vores hjerte sig. Fordi vi forstod læresætningerne, forstod vi, hvorfor vi må være lydige, ikke blot i hvad og hvordan vi skulle være det.

Hvorfor er der så stor kraft i at undervise i læresætningerne?

Præsident Henry B. Eyring, førstestrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Guds ord er den lære, som Jesus Kristus og hans profeter belærer om.«² Sande læresætninger har afsæt i Kristus. Når hans lære undervises og modtages ved Ånden, vil den altid øge troen på Jesus Kristus (se Alma 32:28-43; Moro 7:25, 31-32).³ Tro er begrundelsen bag al handling eller adfærd.⁴ Når Faderen og Sønnen åbenbares for os gennem åndrige ord, vokser vores tro og vores ønske om at omvende os og være lydige, og vi ændrer os.

Kraften til at forandre hjertet ligger ikke hos læreren, men i »virkeevnen af Guds ord« (Alma 31:5). Bogstaver på en side eller lydbølger, der kommer ud af munden, har ikke en iboende kraft til at bevirke en forandring af hjertet, men når sande ord lades med Guds Helligånd, kan de bevirke en mægtig forandring i hjertet (se 1 Kor 2:4; 1 Tes 1:5; Mosi 5:2; Alma 5:7; L&P 68:4). Når vi ved Åndens hjælp underviser om Jesu ord, vil den føre lys og sandhed ind i hjertet på den, der undervises (se Joh 6:63; 2 Ne 33:1;

L&P 84:45). Når de, der undervises, åbner deres hjerte for at modtage ordet, vil Ånden oplyse deres forstand og ændre deres hjerte – deres motiver og adfærd.

Mormons Bog er et kraftfuldt vidnesbyrd om, at »sande læresætninger kan, hvis de forstås, ændre indstillinger og opførsel.« Her er blot nogle få eksempler.

- Kong Benjamin lærte sit folk de ord, som han modtog af en engel, og Ånden forårsagede en mægtig forandring i deres hjerte, så de ikke længere havde »tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2).
- Da Alma den Ældre underviste folket, »blev deres sjæl oplyst af det evigtvarende ords lys«, og de blev frelst (se Alma 5:7, se også v 9).
- Mosijas sønner hjalp »på grund af kraften af [Kristi] ord (Alma 26:13) tusindvis af lamanitter til at opleve en total forandring af hjertet (se Alma 17:14-17; 53:10).

Hvordan kan vi forbedre os?

Vi kan alle gøre noget for at øge vores evne til at undervise i læresætninger med kraft og autoritet (se Alma 17:3; Hel 5:18). Vi behøver ikke at tage en doktorgrad i undervisning eller religion, men vi må yde en indsats. Følgende forslag kan være en hjælp i jeres stræben efter at inddrage læresætningernes kraft i jeres undervisning.

ENKELHED FREMMER FORSTÅElsen

»Forkynd evangeliets første grundsætninger – forkynd dem igen, så vil I opdage, at nye ideer og yderligere lys omkring dem bliver åbenbaret jer dag efter dag. I kan øge jeres forståelse af dem, og de vil stå klarere for jer. I vil derpå blive i stand til at fremstille dem klarere for dem, I underviser.«

Hyrum Smith, i *History of the Church*, 6:323.

1. *Påskøn og lev efter ordet.* Hvis vi vil undervise i læresætningerne med kraft og autoritet, er vi nødt til at kende dem. Frelseren sagde til Joseph og Hyrum Smith, at de måtte søge at få hans ord, inden de kunne forkynde det. Så ville de få Herrens Ånd og ord »Guds kraft ... [til at] overbevise menneskene (L&P 11:21). Den slags forståelse kræver mere end tilfældig læsning, som præsident Howard W. Hunter (1907-1995) sagde. Den fordrer daglig, koncentreret studium.⁵

Men studium gør det ikke alene. Hvis vi skal lære læren, må vi efterleve den (se Joh 7:17; Alma 12:9). Flittigt studium og anvendelse af skrifterne og de levende profeters ord er måden, hvorpå vi får hans ords kraft i os (Alma 26:13; se også Alma 17:2-3; 32:42).

2. *Undervis i læresætningerne.* Vi må være omhyggelige med kun at undervise i den sande lære. Helligånden er »sandhedens ånd« (Joh 15:26). De underviste kan føle ham vidne bekræftende, når vi »ikke kundgør andet end profeterne og apostlene« (L&P 52:36) og undgår spekulation og personlige fortolkninger. En af de bedste måder at undgå så meget som at komme i nærheden af falske lærdomme på er at holde vores undervisning enkel (se Mosi 25:22; 3 Ne 11:39-40). Derudover bør vi knytte de kommentarer og erfaringer,

som klassemedlemmerne deler med os, til de læresætninger, vi studerer.

3. *Undervis ved Ånden.* Vi må altid huske, at undervisningen aldrig handler om os. Vi må have øjet alene henvendt på Guds ære. Vi skal ikke underholde eller fremstille os selv som et lys. Paulus fortalte korinterne, at han »oprådte hos [dem] i svag-hed og med megen frygt og bæven« (1 Kor 2:3; se også v. 4). Det lyder ikke, som om Paulus brugte en indøvet og nedskrevet præsentation.

Hvis vi vil være et redskab i Guds hænder til at ændre hjerter, er vi nødt til at lade være med at stå i vejen og lade Helligånden undervise om sandheden. Når I forbereder jer på at undervise, så husk, at det, der betyder mest i jeres klasse, er Helligåndens tilstedeværelse. Gør alt, hvad I kan, for at indbyde Helligånden i jeres klasse. Når I underviser, så vær ikke bange for at tage pauser, så I kan lytte til og føle Åndens vejledning.

Når vi tager for os og lever efter ethvert af Guds ord og kun underviser i den sande lære ved Helligåndens kraft, vil vi opdage, at Herren ændrer vores hjerte og hjertet hos dem, vi underviser. Jeg takker Gud dagligt for den forandring af mit hjerte, som hans ord har bevirket og for lærere, som har undervist mig i sande læresætninger med kraft og autoritet. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Små børn«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 13.
2. Henry B. Eyring, »Kraften ved at undervise i læren«, *Liahona*, juli 1999, s. 85.
3. Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Jesu Kristi lære er udformet af Herren til at hjælpe os til større tro« (»Vis jeres tro«, *Liahona*, maj 2014, s. 29).
4. *Lectures on Faith*, 1985, s. 1-2.
5. Se Howard W. Hunter, »Studium af skrifterne«, *Den danske stjerne*, maj 1980, s. 100-101.

FORBERED EN åndelig fest

Manuel Emilio Ciriaco

Da jeg blev kaldet som førsterådgiver i biskoprådet, var deltagelsen ved nadvermødet nedadgående. Som biskopråd besluttede vi os for at faste og bede inderligt til vor himmelske Fader om at give os visdom til at vide, hvordan vi kunne styrke medlemmerne.

Herren inspirerede os til at fremhæve nadvermødet som en åndelig fest, så vi fandt en måde at invitere medlemmerne, deres venner og naboer til nadvermøde og opleve en åndelig fest. Vi lavede invitationer, der lød: »Kom og hør, se og mærk Herrens tilstedeværelse ved en åndelig fest«, og vi delte dem ud til alle medlemmer, deriblandt til de unge mænd og piger.

Vi forberedte også et lille menighedskor med otte stemmer. Vi udvalgte bønsumt åndelige salmer og talere og inviterede medlemmerne til at hjælpe med ærbødigheden.

Alt var klart til den åndelige fest! Den søndag var der 42 undersøgere og mindre aktive medlemmer til stede. Ved den anden åndelige fest var der 64 undersøgere og mindre aktive medlemmer. Tre måneder senere kunne vi ikke længere være i kirkesalen og seks måneder senere, var vores menighed vokset så meget, at vi forberedte os på at blive delt i to menigheder.

Vi lærte at ved at behandle nadvermødet som mere end blot et søndagsmøde, men som en hellig oplevelse fik vi en vidunderlig mulighed for at invitere vore kære til at komme til Kristus gennem en åndelig fest.

Vores forberedelse på at forbedre ånden og ærbødigheden ved nadvermødet øgede tilstedeværelsen af folk, der aldrig havde forestillet sig, at de ville komme til at se, føle og finde Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. ■

Forfatteren bor i Den Dominikanske Republik.

Vi lavede invitationer, der lød: »Kom og hør, se og mærk Herrens tilstedeværelse ved en åndelig fest.«

HVORDAN KAN VI GØRE NADVEREN TIL EN MERE ÅNDELIG ORDINANCE?

- Forberedelsen kan begynde hjemmefra ved, at familierne drøfter deres erfaring med nadveren.
- Præstedømmebærerne, som omdeler nadveren, kan gøre det ærbødigt og huske på, at de repræsenterer Herren, når de omdeler nadveren blandt medlemmerne. De, der velsigner nadveren, kan sørge for, at bønnerne bliver en hellig kommunikation med Gud og ikke blot en remse af ord.

Få minutter efter

Emma Smith var blevet præsident for den nye Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo den 17. marts 1842, talte hun om formålet med den forening. »At udsøge og hjælpe den trængende,« sagde hun. At være »ivrige efter at gøre godt« og »vogte over moralen.«¹

»Hjælpeforeningen er ikke blot til for at hjælpe de fattige, men for at frelse sjæle.«² – Joseph Smith

Åndens udgydelse

I forbindelse med Hjælpeforeningens 175-års jubilæum fortæller Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab med stor omhed og styrke hjælpeforeningssøstre om deres følelser, erfaringer og vidnesbyrd.

*T*i elsker søstre i Kirken,« siger Linda K. Burton, hovedpræsident for Hjælpeforeningen, på vegne af sig selv og sine rådgivere, Carole M. Stephens, førsterådgiver og Linda S. Reeves, andenrådgiver. »Kan vi ønske os noget andet end at hjælpe hinanden langs pagtsstien mod evigt liv? Gud har åbenbaret sin hensigt i Moses 1:39: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.« I Hjælpeforeningen hjælper vi kvinder med at forberede sig på det evige livs velsignelser. Det gør vi gennem øget tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hans sonoffer, ved at styrke enkeltpersoner, familier og hjem gennem ordinancer og pagter og ved at arbejde sammen til gavn for de nødlidende.³

Når vi husker og lever efter Hjælpeforeningens formål, vil vi som sidste dages hellige kvinder blive »særskilt[e] og anderledes – på gode måder⁴ og være en god indflydelse overalt i verden. *Det er det, vi ønsker for vores søstre i Hjælpeforeningen.*«

I dette interview med medarbejdere fra Kirkens tidsskrifter svarer Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab på spørgsmål om, hvad der bekymrer dem i samtiden og fortæller om deres visioner for fremtiden.

Hjælpeforeningen
i Nauvoo blev
stiftet i profetens
købmandsforretning.

De første hjælpeforeninger
for at sy tøj til indianer-
kvinder og børn stiftes
i Utah.

1840

1842

EMMA H. SMITH
1842

1844

Joseph
og Hyrum
Smith lider
martyr døden.

UDSNIT AF JOSEPHS OG HYRUMS
MARTYRIUM, AF GARY ERNEST SMITH.

1850

1854

I Hjælpeforeningerne

i Utah fortsatte man arbejdet med at frelse sjæle og tage sig af de trængende. Hjælpeforeningerne tog sig også af ankomende immigranter, deriblandt de overlevende fra Willie og Martins håndkærrekompanier, hvor de sørgede for fornødenheder, mad og lægemidler. I begyndelsen af 1868 begyndte Hjælpeforeningerne at opføre bygninger, hvor man kunne mødes, tage sig af de fattige, udføre arbejdet og sælge varer. Opførelsen af Hjælpeforeningens sale holdt op i 1924.

1. Hvad er det med Hjælpeforeningen, som forener kvinder fra forskellige kulturer og vidt forskellige livssituationer?

Søster Burton: »Det, at vi ved, hvorfor vi er her, forener os på tværs af kulturelle forskelle. Sidste år mødte jeg en kvinde i Uruguay, som fortalte mig, at hun var blevet kaldet som hjælpeforeningspræsident i den mørkeste tid i hendes liv. Hun følte sig fristet til at sige: »Det kan jeg ikke lige nu.« Men fordi hun havde indgået hellige pagter, sagde hun: »Jeg vil gøre det, jeg er blevet bedt om. Jeg har tillid til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Jeg ved, at jeg kan klare det gennem Jesu Kristi forsoning.« Så sagde hun til mig: »Min kaldelse gav et lys i mit liv, når jeg tjente mine søstre. Jeg stolede på Herren, og han velsignede mig.«

Jeg kunne genkende formålet med Hjælpeforeningen i hendes historie. Hendes tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning hjalp hende.

Hun havde indgået hellige pagter, og hun ønskede at holde dem. Da hun arbejdede sammen med sin biskop, opfyldte hun sin kaldelse. Nu har hun et vidnesbyrd om, at Herren velsigner os, når vi stoler på ham. Jeg vil gerne føje mit vidnesbyrd til hendes om, at vor Frelser, Jesus Kristus, vil hjælpe os igennem enhver jordisk udfordring og alt, der kan synes uretfærdigt i dette liv.«

Søster Stephens: »Vores tro på Frelserens forsonende kraft forener os også i høj grad. Vores kærlighed til vor himmelske Fader og vores viden om hans store plan for lykke knytter os sammen i vores stræben efter evigt liv. Vores søstre er enlige, gifte med børn eller gifte uden børn. Der er enker og fraskilte. Det er vores håb, at vi alle kan arbejde sammen i enighed og være ét, når vi forstår hvem vi er, og hvad vores gerning og mål er.«

Eliza R. Snow kaldes af Brigham Young til at oprette Hjælpeforeningen over hele Kirken.

Avisen *Woman's Exponent* begynder at udkomme og blev Hjælpeforeningens stemme i 50 år.

1860

Den første Hjælpeforeningssal blev opført af Hjælpeforeningen i Salt Lake 15. Menighed. Der blev opført flere end 120 sale i de følgende 50 år.

1868

1870

1872

Kvinderne i Utah var blandt de første i USA, der fik stemmeret.

1880

ELIZA R. SNOW
1866

Søster Reeves: »Enighed gør os lykkelige, for der hersker ingen splid og Guds kærlighed bor i vores hjerte (se 4 Ne 1:15). Enighed krydser enhver grænse. Vi ønsker sådan, at søstrene føler Frelserens kærlighed. Vi vil så gerne være ét om at hjælpe med at nå hans mål.«

2. Hvad kan kvinder gøre, hvis de ikke føler sig som en del af Hjælpeforeningen?

Søster Stephens: »Som præsidentskab er det vores inderste ønske, at søstrene forstår deres evige identitet. Vi har altid været en del af Guds værk. Som kvinder er vi blevet begavet med særlige gaver til gavn for alle. Vi blev undervist og trænet i det førjordiske liv til vores gerning her. Vi var med i det store råd i himlen, hvor vi valgte vor himmelske Faders plan, som omfattede Jesu Kristi forsoning. Vi råbte af glæde over udsigten til at få et dødeligt legeme.

Og begyndende med Eva er kvinder på jorden fortsat en del af Guds værk. Profeten Joseph Smith organiserede kvinderne efter præstedømmets orden – en orden, der altid har eksisteret – da han

Deseret Silk Association stiftes under ledelse af Hjælpeforeningens hovedpræsident Zina D.H. Young.

Primaryorganisationen stiftes.

1875

1876

Emmeline B. Wells står i spidsen for det nye kornmagasinprogram.

1878

1880

Det andet hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen bliver indsat.

Det længstvarende

økonomiske projekt, Hjælpeforeningen havde, var kornmagasinprogrammet fra 1876-1918. Da man oplevede mangel på hvede mod slutningen af første verdenskrig, solgte man den efter uomstødelig ordre fra de amerikanske myndigheder. Renten fra disse hvedepenge brugte man til at nedbringe dødeligheden for fødende kvinder og spædbørn, man oprettede klinikker for gravide kvinder og små børn, man sponsorerede sundhedsundervisning og beredskabslager til fødsler.

organiserede Hjælpeforeningen i 1842 i Nauvoo i Illinois.

Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, er kommet med dette råd: »[Find] *selv* ud af, hvem I virkelig er. Spørg jeres himmelske Fader i Jesu Kristi navn, hvad han føler for jer, og hvad jeres mission er her på jorden. Hvis I spørger med oprigtig hensigt, vil Ånden over tid hviske jer den livsændrende sandhed. Nedskriv disse tilskyndelser og gennemgå dem ofte, og følg dem nøjagtigt.

Jeg lover jer, at når I begynder at fange blot et glimt af, hvordan jeres himmelske Fader ser jer, og hvad han regner med, at I gør for ham, så vil jeres liv aldrig blive det samme!⁵ Tag til templet og lyt! Lyt efter svar på, hvem I er, og hvad I vil gøre.«

3. Hvordan kan kvinder, der har frygteligt travlt, stadig nyde velsignelserne ved Hjælpeforeningen?

Søster Stephens: »Det bliver et spørgsmål om at prioritere. Jeg har for nylig været i

Vestafrika, og jeg så kvinder, der bar vand fra brønden på deres hoved hver dag og derefter tog på arbejde for at forsørge deres familie. Til tider blev jeg overvældet af fattigdommen. Så tilbragte jeg tid sammen med medlemmer af Kirken ved oplæringsmøder, hvor de var klædt i strålende hvide skjorter og hjemmesyede farvestrålende kjoler.

Jeg lærte, at de er rige på det, man ikke kan købe for

Hjælpeforeningen oprettede Deseret Hospital.

»Hjælpeforeningen ... blev først organiseret for næsten 50 år siden ... for at sørge for timelige velsignelser til de fattige og trængende og for at opmuntre de svage, formilde synderen, forbedre samfundet og gøre brug af kvindernes sympati og velgørenhed, så de kan få mulighed for at opnå åndelig styrke og kraft til at udføre et større gode i arbejdet med forløsningen af menneskets familie.«⁸ – Zina D.H. Young

1882

1887

Søstre fra Hjælpeforeningen i Utah og Idaho organiserer sig i 1889 for at fremme kampen for kvinders rettigheder.⁷

ZINA D.H. YOUNG
1888

1889

Præsident Zina D.H. Young stod i spidsen for den første general-konference for Hjælpeforeningen.

1890

1891

Hjælpeforeningen blev stiftende medlem af det nationale råd for kvinder i USA.

penge. Jeg lærte, at de satte det vigtigste først. Evangeliet betyder alt for dem. De sagde: Jeg har ikke brug for noget. Jeg har alt, jeg behøver – jeg har evangeliet og min familie. Når vi sætter det vigtigste først i livet, så vil alt andet falde på rette plads eller forsvinde ud af vores liv.«

4. Hvad har Hjælpeforeningen at tilbyde unge piger?

Søster Burton: »Unge piger har mulighed for at blive en del af opfyldelsen af profeti, når de kommer i Hjælpeforeningen. I 1979 sagde præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), at verdens gode kvinder vil blive »draget til Kirken i stort antal ... i det omfang kvinderne i Kirken ses som noget særskilt og anderledes – på gode måder – i forhold til kvinder af verden.«⁶ Vi har brug for de unikke gaver, perspektiver og talenter, som de unge piger medbringer for at få denne profeti til at gå i opfyldelse.

Præsident Russell M. Nelson sagde om præsident Kimballs profeti i 2015 til

De første enlige søstre indsættes som forkyndende missionærer.

Tidsskriftet Relief Society Magazine indeholder taler, inspirerende fiktion og poesi, biografier og informationsartikler og den månedlige lektionsplan.

1896

Utah får status som delstat.

1898

1900

1902

Udgivelsen af Hjælpeforeningens første håndbog med Hjælpeforeningens historie, taler og vejledning.

BATHSHEBA W. SMITH
1901

Den første redaktør er Susa Young Gates.

EMMELINE B. WELLS
1910

1914

Relief Society Magazine begyndte at udkomme. Woman's Exponent ophører.

Afdelingen Social

Services blev oprettet af Amy Brown Lyman i 1918 på anmodning fra Kirkens præsident Joseph F. Smith (1838-1918). Søster Lyman organiserede også kurser for at undervise medlemmerne af Hjælpeforeningen i professionelle metoder inden for socialt arbejde. I årene omkring den store økonomiske depression håndterede afdelingen en ufattelig mængde sager og koordinerede med lokale og føderale myndigheder for at formidle hjælp til de nødlidende.

kvinder i alle aldre – deriblandt de unge piger: »I er de kvinder, [præsident Kimball] forudså ...

Vi [har] brug for kvinder, der har en grundlæggende forståelse af Kristi lære ... Vi har brug for kvinder, der ved, hvordan de får adgang til den kraft, som Gud gør tilgængelig for dem, der holder pagterne ... Vi har brug for kvinder, der har mod og perspektiv som den første kvinde Eva ...

Jeg beder jer indtrængende om at opfylde præsident Kimballs profeti ... Når I gør det, så vil Helligånden højne jeres indflydelse på en hidtil uset måde!«⁹

Søster Reeves: »Vi er alle »vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham.«¹⁰ I Hjælpeforeningen opdager man, at der er mere, der samler end skiller os. Vi lever for eksempel i en verden med sociale medier, reklamer og verdslige rollemodeller. Kvinders værd defineres af verden. Når vi sammenligner

os med det, vi ser og hører i verden, kan det få os til at føle, at vi bør være sådan. Vi har alle mere end nogensinde før brug for at huske, at vores værdi ligger i, at vi er Guds døtre – og ikke i, hvad verden synes, vi skal være. Vores styrke kommer af vores forhold til vor himmelske Fader, vor Frelser og de andre søstre i evangeliet. Træk på det.«

Søster Stephens: »Unge piger, Gud har brug for jer, og vi har brug for jer. I er den opvoksede generation, som er født med styrke til at stå imod udfordringerne i de sidste dage. Slut jer til os og lad os blive kvinder, som forstår Jesus Kristus og hans sonoffer, kvinder som indgår og holder hellige pager, og kvinder, som vil arbejde sammen i enighed og med præstedømmelederne. Det er en velsignelse at være kvinde i enhver alder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag. Lad os bære vores vidnesbyrd om, hvem vi er, og hvem vi

Kirkens sociale afdeling var en forløber for det, vi i dag kalder SDH-familietjeneste og SDH-humanitærtjeneste.

Kirkens velfærdsprogram etableres i 1936.

Tøj, mad, bandager og tusindvis af tæpper, der var lavet af søstre i Nordamerika og Europa, blev sendt til de hellige i efterkrigstidens Europa.

1918

Hjælpeforeningen sælger hvede til den amerikanske stat.

1921

Hjælpeforeningen fokuserede på at mindske dødeligheden ved fødsler for både mor og barn.

1930

For at hjælpe Utah til at drage fordel af Sheppard-Towner-loven fra 1921 stillede

Amy Brown Lyman op til valget til Repræsentanternes Hus i Utah og vandt i 1923. Formålet med loven var at mindske mødre- og spædbarnsdødeligheden. Søster Lyman koordinerede føderale programmer og hjælpeforeningsprogrammer. I 1928 havde denne indsats gjort, at spædbarnsdødeligheden var faldet med 19 procent, og mødredødeligheden var faldet med 8 procent.

1936

1940

Medlemmer af Hjælpeforeningen engageret i nødhjælp under krigen.

CLARISSA S. WILLIAMS
1921

LOUISE Y. ROBISON
1928

AMY B. LYMAN
1940

kan blive. Lad os sprede vores glædelige budskab og glæde os med hinanden!»

5. Hvorfor er det vigtigt, at præstedømmebærerne og søstrene i Hjælpeforeningen arbejder sammen i enighed?

Søster Burton: »Mænd og kvinder har komplementerende roller. Vi har hver især unikke gaver og talenter at bidrage med i riget og for at styrke hinanden. Kvinderne udgør halvdelen af Herrens forråds-hus og er afgørende for værket. Vi medbringer et perspektiv og et ønske om at opbygge riget, der begyndte med Eva og fortsatte med Sara, Rebekka, Ester, Maria, Elisabeth, Emma, Eliza og andre tapre søstre i denne sidste uddeling og tidligere.

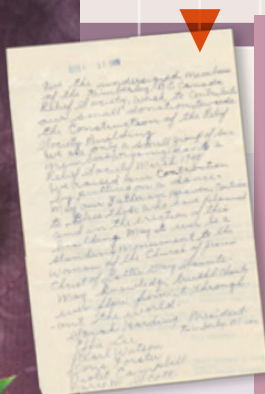
Når vi tænker på magt og indflydelse, bliver magt almindeligvis associeret med præstedømmet. Men en retfærdig kvindes indflydelse har også stor kraft. De selv-samme dyder, der nævnes i Lære og Pagter 121:41, og som indbyder til præstedømmekraft, er de dyder, der giver kvinder kraft og indflydelse – overtalelse,

Hjælpeforeningen i Kimberley i British Columbia på seks medlemmer organiserede en danseften for at rejse midler til at bidrage til opførelsen af Hjælpeforeningsbygningen i Salt Lake City.

Hjælpeforeningsbygningen blev indviet i 1956 og blev et arbejds- og mødested for medlemmer af hovedpræsidentskabet og -bestyrelsen, redaktører af Relief Society Magazine og syersker, der fremstillede tempeltøj.

1949

Den første Hjælpeforening stiftes i Japan.

BELLE S. SPAFFORD
1945

1956

FOTO AF HJÆLPEFORENINGENS MINDEPLATTE, MED TILLÆGSELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

1960

Hjælpeforeningsbygningens åbent hus.

I den lange tid,

hvor Hjælpeforeningens hovedpræsident Belle S. Spafford tjente, gik Hjælpeforeningen og andre af Kirkens organisationer sammen om at skabe en større sammenhæng, hvor man arbejdede på at mindske overflødige indsatser, mindske spild og skabe stabilitet i den hurtigt voksende verdensomspændende kirke. Forandringerne omfattede reorganisering af Kirkens tidsskrifter og ophør af selvstændige bankkonti for Kirkens organisationer.

»langmodighed, »mildhed og »sagtmodighed« og »uskrømtet kærlighed«. Disse egenskaber er nedarvet gennem vores guddommelige herkomst, og deri ligger vores mulighed for at være en kraftig indflydelse for det gode.

Når vi arbejder sammen i enighed med vores brødre i præstedømmet, bliver vi som folk lidt mere som Zion (se Moses 7:18).«

Søster Reeves: »Når vi læser »Familien: En proklamation til verden«, ser vi, at vor himmelske Fader bruger de styrker, mænd og kvinder har, i de roller og ansvar, som vil føre det størst mulige antal af hans børn tilbage til ham.¹¹ *Formålet med Hjælpeforeningen hjælper os med det.*«

6. Hvordan er det for jer som præsidentskab at arbejde sammen med profeter?

Søster Burton: »Akkurat som Jesus Kristus var kvindernes forkæmper, så er hans apostle det også i vor tid. Vores

profeter er altid grundige i deres overvejelser, de søger altid Kirkens søstres synsvinkel og input. Jeg ville ønske, at enhver søster i Kirken kunne se og føle det, vi oplever i vores regelmæssige omgang med profeter, seere og åbenbarere. De er sande disciple, de vier uselvisk og gladeligt deres liv til Herren, når de stræber efter at gøre hans vilje og støler på hans tidsplan. De vidner ofte om, at Kirken tilhører Jesus Kristus, og at han leder og vejleder den.«

Søster Reeves: »Når vi mødes med vores ledere, hvilket vi ofte gør, så spørger de os stadig mere om vores mening. Brødrene i disse råd lytter til og værdsætter det, vi siger, og de arbejder sammen med os for at nå vores fælles mål.«

Søster Stephens: »Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus. De kender ham. De bliver ligesom ham. Så ønsker I at forstå det forhold, som de kvindelige ledere har med disse vidner

Belle S. Spafford blev udpeget som præsident for det nationale kvinderåd i USA samtidigt med, at hun tjener som Hjælpeforeningens hovedpræsident.

Hovedpræsident Barbara B. Smith overrakte Det Første Præsidentskab en skriftrulle, der repræsenterer 226.291 skæpper hjælpeforeningshvede af en nettoværdi på 1.651.157 US\$ tillige med kontante midler på mere end 750.000 dollars.

1966

Relief Society Magazine begynder at udkomme på spansk.

1968

1970

Det sidste nummer af Relief Society Magazine.

Tidsskriftet Ensign begynder at udkomme i januar 1971.

Alle kvindelige medlemmer af Kirken fra 18 år og opefter blev automatisk indskrevet i Hjælpeforeningen.

1978

Mens der stilles spørgsmål ved kvinders traditionelle roller, fremhæver hjælpeforeningsledere betydningen af kvinders bidrag til familien og samfundet.

1980

1982

Hjælpeforeningens 140-års jubilæum.

Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary sponsorerer sammen arrangementer med temaet »Hyldest til kvinder«.

BARBARA B. SMITH
1974

BARBARA W. WINDER
1984

om Jesus Kristus, så se på hans eksempel i skrifterne. Jesus Kristus kæmpede for kvinderne, han inkluderede kvinderne, og han forædlede kvinderne. Når jeg sidder i råd med brødrene, har jeg ofte kigget på dem og tænkt, at »dette er en lille del af, hvordan det må føles at være i Frelserens nærhed.«

7. Hvilken forbindelse er der mellem åndelig styrke og vores pagter?

Søster Stephens: »Åndelig kraft kommer gennem de ordinancer, vi modtager, og de pagter, vi indgår. Der ligger også en åndelig kraft i at holde vores pagter.

Åndelig kraft kommer, når vi værdigt tager del i nadveren om søndagen. Nadveren giver os mulighed for at forny de pagter, vi har indgået med Herren. Vi påtager os hans navn, erindrer ham, holder hans befalinger og stræber efter altid at have hans Ånd hos os (se L&P 20:77).«

Søster Burton: »Om denne åndelige kraft har Nefi sagt: »Jeg, Nefi, så Guds lams kraft, at den kom ned over de hellige i Lammets kirke og over Herrens pagtsfolk« (1 Ne 14:14). Gælder ordet *hellige* ikke både mænd og kvinder?

Nefi fortsætter i samme vers med at sige, at »Guds lams kraft ... kom ned ... over Herrens pagtsfolk, som var spredt over hele jordens overflade, og de blev udrustet med

Hjælpeforeningen tager initiativ til Gospel Literacy Effort for at undervise i basale læsefærdigheder til medlemmer af Kirken, der ikke kan læse eller skrive.

Hjælpeforeningen indsamler 350.000 tæpper som svar på en forespørgsel om 30.000 tæpper til Kosovoflygtninge.

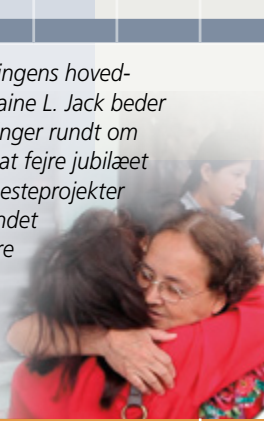
1992

Hjælpeforeningens 150-års jubilæum.

Hjælpeforeningens hovedpræsident Elaine L. Jack beder hjælpeforeninger rundt om i verden om at fejre jubilæet gennem tjenesteprojekter i lokalsamfundet og med andre projekter.

FOTO: JASON SWENSEN, DESERET NEWS

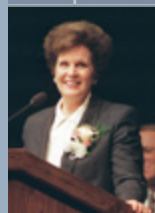
ELAINE L. JACK
1990

1999

Hovedpræsident Mary Ellen W. Smoot taler ved den anden verdenskongres om familier i Rom i Italien.

MARY ELLEN W. SMOOT
1997

BONNIE D. PARKIN
2002

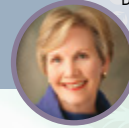

FOTO AF MARY ELLEN SMOOT: STUART JOHNSON, DESERET NEWS

Takket være trofaste

hjelpeforeningssøstres ledelse i de sidste 175 år kan Hjælpeforeningen i dag bidrage til at hjælpe de nødlidende overalt i verden. Hjælpeforeningsledere i Caracas i Venezuela ønskede fx at finde ud af, hvordan søstrene kunne tjene. De besøgte et center for ældre og blev vist et værelse fuldt med kvinder, som lå sammenkrøbne på gulvet og ikke havde noget tøj på. Hjælpeforeningssøstrene græd, mens de badede kvinderne, gav dem tøj på og gav dem mad og klippede deres hår.

retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed. « Som »pagtsfolk« kan vi – både mænd og kvinder – blive »udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed«. Det er det guddommelige mål for alle Guds børn, som holder pagten. «

Søster Stephens: »Man finder en forståelse for rækkevidden af vores guddommelige skæbne i svarene på to spørgsmål: (1) Ved I, hvem I er? (2) Ved I, hvad I har? Hvis vi forstod, hvad vi har, ville vi forstå, at vi har alt, vi behøver. Gennem de ordnancer og pagter, vi indgår i templet, har vi de velsignelser, den kraft og den myndighed, der knytter sig til alt i præstedømmet. Vi bliver ikke ordineret. Vi ved ikke hvorfor. Ordinationerne i præstedømmet fra far til søn har været Guds orden lige siden Adams og Evas dage.«

Søster Reeves: »Jeg har et vidnesbyrd om, at pagtsholdende kvinder anerkender, at vor Fader har givet os alt, som vi behøver for at vende tilbage til hans nærhed ved at indgå og holde pagter.«

8. Hvad vil I helst have søstrene i Hjælpeforeningen til at huske?

Søster Burton: »I Lære og Pagter 45:3 står der: »Lyt til ham, som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag over for ham

... derfor, Fader, skån disse mine brødre [og søstre], som tror på mit navn, så de må komme til mig og få evigtvarende liv« (v. 5). Jeg elsker den ømhed, Kristus viser os. Han taler vores sag, fordi han elsker os! Han ønsker, at vi kommer til ham! Lad os elske og øge vores tro på Jesus Kristus og på vor himmelske Fader.

Som Guds døtre i pagten, der er spredt over hele jordens overflade i dag, er vi udrustet med stor herlighed, med retfærdighed og med Guds kraft. Når vi husker på vores mål, glæder os over og holder vores pagter, vil vi blive opfattet som »særskilte og anderledes – på gode måder – af verdens kvinder, og vi kan hjælpe verden med at forberede sig på, at vor Frelser, Jesus Kristus, vender tilbage.« ■

Hovedpræsident Julie B. Beck, bekendtgør ved oktoberkonferencen i 2010 en ny udgivelse af Hjælpeforeningens historie.

JULIE B. BECK
2007

2010

2011

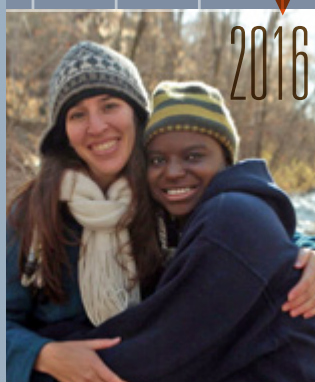
Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke udgives af Kirken.

»Studie og anvendelse af Hjælpeforeningens historie definerer og udtrykker, hvem vi er som vor Frelser, Jesu Kristi, disciple.«¹² – Julie B. Beck

Hovedpræsident Linda K. Burton opfordrede Kirkens medlemmer over hele verden til at komme flygtningene til undsætning (se IWAsAStranger.lds.org).

2016

2017

Hjælpeforeningens 175-års jubilæum.

2020

LINDA K. BURTON
2012

Læs mere om Hjælpeforeningens historie på history.lds.org/women.

NOTER

1. Emma Smith, i Relief Society Minute Book, 17. mar. 1842, s. 13, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City.
2. Joseph Smith, i Relief Society Minute Book, 9. juni 1842, s. 63.
3. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.1.1.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 227.
5. Russell M. Nelson, »Vær det bedste, jeres generation har at byde på«, *Liahona*, okt. 2016, s. 49.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 227.
7. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 138.
8. Zina D.H. Young, »First General Conference of the Relief Society«, *Women's Exponent*, 15. apr. 1889, s. 172.
9. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 96, 97.
10. *Unge Piger: Personlig fremgang*, hæfte, 2009, s. 3.
11. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
12. Julie B. Beck, »Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 114.

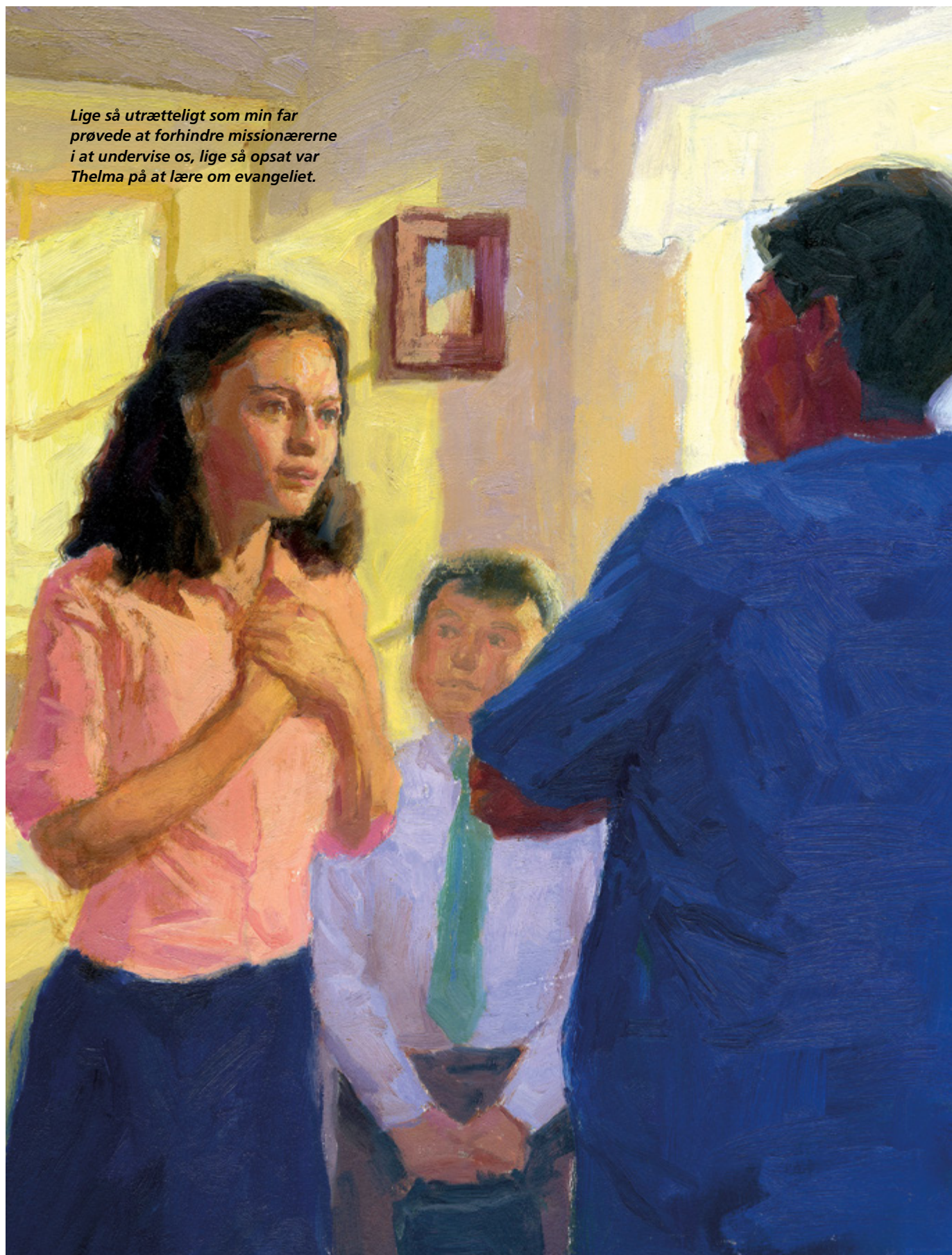
Dette interview er lavet af LaRene Porter Gaunt, Kirkens Tidsskrifter. Tidslinje og information i sidepanelet er udformet af Kate Holbrook fra Kirkens historiske afdeling.

FORMÅLET MED HJÆLPEFORENINGEN

Hjælpeforeningen hjælper kvinder med at forbedre sig på det evige livs velsignelser, når de –

- fremmer tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning
- styrker den enkelte, familier og hjem gennem ordinancer og pagter og
- arbejder sammen i enighed for at hjælpe de nødlidende.

*Lige så utrætteligt som min far
prøvede at forhindre missionærerne
i at undervise os, lige så opsat var
Thelma på at lære om evangeliet.*

Velsignet

AF MIN TROFASTE SØSTER

*Jeg ville ikke være den mand, jeg er i dag,
uden min storesøsters retfærdige indflydelse.*

Rafael Antillon

Jeg er så heldig at have gode kvinder i mit liv: En omsorgsfuld og modig mor, vise og trofaste søstre og en kærlig og støttende hustru. Jeg vil gerne hylde en af disse kvinder, der har påvirket mit liv, nemlig min storesøster, Thelma, for hendes altid gode eksempel.

Da jeg var ung, sagde min far, at jeg skulle gøre, som Thelma sagde, når han eller min mor ikke var i nærheden, og jeg er evigt taknemlig for det råd.

Opsat på at lære noget

Tre af mine otte søskende tilsluttede sig Kirken i El Salvador på samme tid, som jeg gjorde. Thelma var 14 år gammel og den ældste af mine søskende, da vi blev døbt. Jeg var otte år på det tidspunkt og den yngste i familien, så hun var lederen.

Vi var blevet præsenteret for Kirken af vores nabo, som sang sange, som vi senere fandt ud af var salmer. Vores nabo fortalte os om et dejligt sted, der blev kaldt Primary, hvor børn lærte at synge. Missionærerne blev kontaktet, og de begyndte at besøge vores hjem for at undervise os.

Men min far nærede dog stærk modvilje mod Kirken, og at hans børn blev undervist af missionærerne. Som lille dreng forstod jeg aldrig helt, hvad de to ældster gennemgik for at give os evangeliet. Far smed dem ud, hvis han så dem hjemme hos os, og han slukkede helt bevidst lyset,

hvis ældsterne kom forbi om aftenen. Lige så utrætteligt som min far prøvede at forhindre missionærerne i at undervise os, lige så opsat var Thelma på at lære om evangeliet og læse Mormons Bog. Thelma og ældsterne gav aldrig op, og det er jeg taknemlig for.

Det var en kamp at komme i kirke, for far prøvede at stoppe os ved brug af forskellige taktikker, det kunne være at kræve, at vi gjorde noget derhjemme, inden vi kunne tage i kirke.

En søndag morgen var særdeles svær. Han ville ikke lade os gå, men vi nægtede at lade os stoppe. Han sparkede til en skraldespand, så alt indholdet faldt ud over det gulv, vi lige havde vasket. Thelma begyndte tavst at samle skraldet op uden at klage. Da hun atter engang havde vasket gulvet, spurgte hun, om vi måtte tage i kirke. Vi havde passet alle vores pligter og mere til, men han ville stadig ikke give sin tilladelse. Til sidst spurgte han: »Hvorfor er det overhovedet, at I insisterer på at tage til denne kirke?« Så bar Thelma et stærkt vidnesbyrd om evangeliets sandhed og om budskabet om gengivelsen af evangeliet. Da hun var færdig, vinkede min far med hånden og gav os lov.

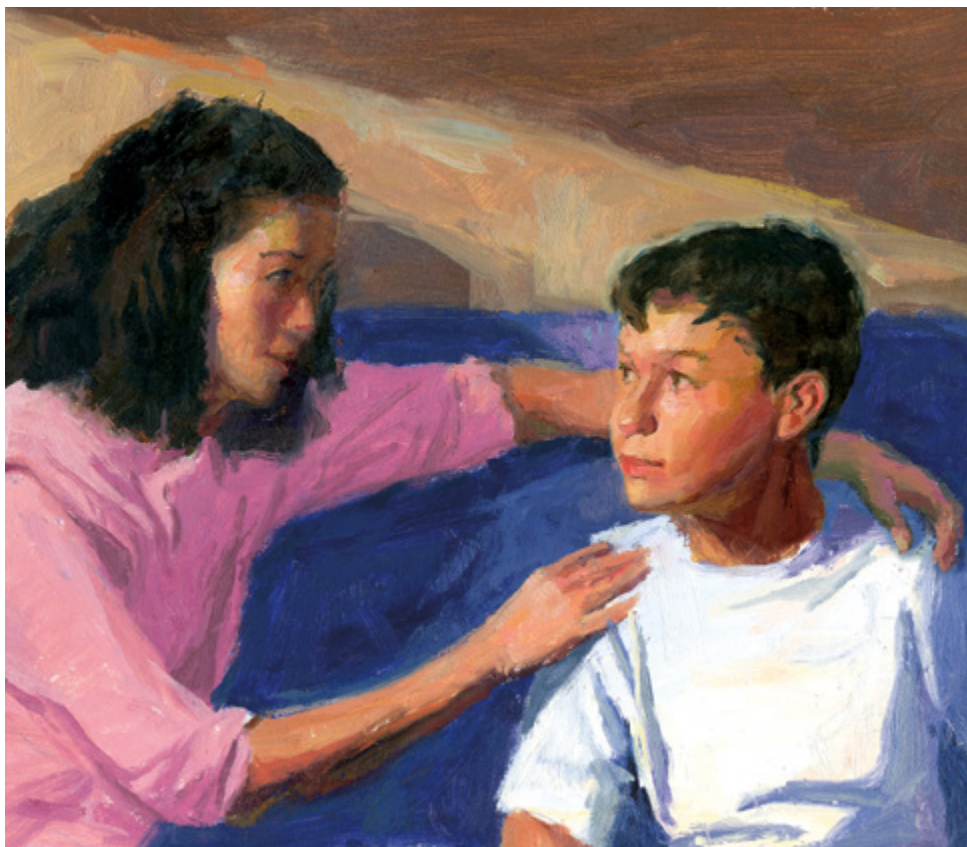
Efter den hændelse forsøgte far aldrig mere at stoppe os, og senere gav han, om end ikke med sin gode vilje, tilladelse til, at vi kunne blive medlemmer af Kirken.

Tjeneste fra begyndelsen

Jeg havde ikke noget problem med at komme i kirke om søndagen, men jeg var ikke begejstret for at skulle i Primary, for dengang lå det lørdag morgen. Da jeg var 10, kom Thelma hjem en lørdag og fortalte mine ældre søskende om en spændende fodboldkamp mellem diakonerne og pionererne (11-årige spejdere). Hun bemærkede, hvor ærgerligt det var, at jeg var gået glip af kampen, fordi jeg ikke kom i Primary. Det er vel unødvendigt at sige, men jeg gik derhen den følgende lørdag (i mit fodboldtøj) og alle de følgende gange.

Da Thelma var 16, blev hun kaldet som primarypræsident. Vores biskop havde prøvet at finde en, der kunne tackle de mange udfordringer, der var med Primary. Menigheden dækkede et stort område, og det var svært og dyrt for mange familier med små børn at tage bussen til kirke både lørdag og søndag. Mange af disse børn kom ikke i Primary, og der var ikke rigtig nogen løsning på det. Biskoppen havde følt sig tilskyndet til at kalde Thelma, men han kunne ikke få sig til det, fordi hun var så ung. Men tilskyndelsen kom igen, og efter han havde fået tilladelse fra stavspræsidenten, kaldte han min søster.

Det viste sig at være en inspireret beslutning, og det velsignede mange børn – også mig. Thelma højnede sin kaldelse ved at følge inspiration, bruge sund fornuft og implementere nye ideer for at udvikle oplæringsprogrammer, der bragte evangeliet til børnene. Hun bad sine rådgivere og lærere om at holde Primary på forskellige steder, der lå tættere på, hvor de boede, og hun sørgede for konstant oplæring af disse lærere. Denne løsning gjorde, at medlemmerne sparede både tid og penge og gjorde, at børn, som ikke tidligere havde været i Primary, kunne nyde velsignelserne ved denne vidunderlige organisation.

Et eksempel på tro

Mine søskende og jeg fortsatte med at følge Thelma, som tiden gik. Vi holdt familieaften og kom til alle Kirkens møder. Kort tid efter jeg var blevet ordineret til diakon, vendte Thelma sig mod mig under en familieaften og anerkendte mig som familiens præstedømmebærer. Det lærte mig noget værdifuldt om respekt for præstedømmet.

Hun sikrede sig også, at jeg aldrig manglede opmuntring eller motivation til at deltage i mine præstedømmemøder eller passe mine ansvar. Thelma benyttede sig for eksempel af enhver støjende og energisk metode til at få mig ud af sengen søndag morgen, så jeg kunne komme til præstedømmemøde. Hun lærte mig også at se frem til mine oprykninger i Det Aronske Præstedømme.

Til GUF og seminar gjorde det ikke noget, at jeg altid var Thelmas bror. Nogle af mine venner havde deres forældres støtte i Kirken, men jeg havde min biskop, lederne i Unge Mænd og Thelma.

Thelma fortsatte med at være et eksempel for mig i sine forskellige kaldelser, indtil hun tog på mission. Hun tjente med ære i Quetzaltenango-missionen i Guatemala, og resultatet af hendes indsats omfattede blandt andet, at vores mor blev døbt to dage efter, at hun vendte hjem.

Da jeg var ung, opmuntrede Thelma mig til at komme i Primary og til andre aktiviteter i Kirken. Som årene går, er Thelma stadig en kilde til inspiration på grund af sit eksempel og begejstring for evangeliet.

Vores lykke var fuldendt, da jeg som præst kunne udføre denne hellige ordinance. Jeg fulgte Thelmas eksempel og begyndte at forberede mig på at tjene på mission.

Efter sin mission flyttede Thelma til USA og gik trods vores svære økonomiske situation på Brigham Young University. Hun forblev en stærk indflydelse for mig på trods af afstanden.

Da jeg vendte hjem efter at have tjent som missionær i Guatemala City-missionen i Guatemala, rejste jeg også til Provo i Utah for at gå på BYU. Jeg var taknemlig for den venlighed og støtte fra de mange mennesker, som hjalp mig dertil. Men pengene var stadig knappe.

Kort tid efter jeg var ankommet til Provo, gennemgik Thelma og jeg vores økonomiske situation. Vi konkluderede begge, at selv med mit deltidsjob havde vi ikke penge nok til både at betale for hendes og min husleje hele skoleåret. Thelma var aldrig i tvivl om, at vi nok skulle klare skærene. Hun stoled på, at Herren ville åbne en udvej. Mindre end en uge senere modtog Thelma et brev fra den spanske afdeling på BYU. Hun åbnede det og vendte sig om mod mig og sagde: »Sådan! Nu kan vi betale din husleje!« I brevet stod der, at hun havde fået job som undervisningsassistent, hvilket øgede hendes indkomst.

Helbredsmæssige udfordringer

Som årene går, er Thelma stadig en kilde til inspiration. Hun håndterer udfordringer bedre end nogen andre, jeg kender. Hun tager sig af sin skønne søn med Downs syndrom, vores ældre mor og sin mand, der har alvorlige helbredsproblemer. Og som om det ikke var nok, har hun også selv helbredsmæssige udfordringer.

For nogle få år siden var Thelma igennem en hjerneoperation for at lettet trykket fra en cyste i hjernen. Med tanke på hendes næres behov var udsigten til komplikationer ubærlig. Hun bad om hjælp og inspiration og tog i templet. Hendes tro vaklede ikke på noget tidspunkt i alt dette, men hun var lidt betænkelig ved at lægge sit liv i

hænderne på den læge, der skulle udføre den komplicerede operation. I den periode besøgte Thelma en nær ven og betroede hende sine betænkeligheder omkring operationen. Thelmas ven spurgte, hvad lægen hed, og da hun hørte det, fortalte hun, at lægen var medlem af hendes menighed. Hun fortalte Thelma, at han var et trofast medlem af Kirken og en værdig præstedømmebærer. Han spillede ofte kirkesalmer, når han udførte operationer. Selvom det var en ganske enkel information, blev det et svar på Thelmas bønner. Thelmas liv og åndelige erfaringer er en stadig kilde til styrke og vidnesbyrd for mig.

Jeg tænker på unge drenge, som måske har en opvækst, der minder om min. Jeg tænker på dem, som ikke har en mandlig rollemodel derhjemme, som kun kan finde fred i Kirken, og som vokser op i lande med store problemer. Til dem siger jeg: Giv aldrig op og hold jer nær til Herren og hans tjenere. Jeg er taknemlig for, at Herren sørgede for den støtte, jeg havde brug for til at nå mine mål og blive det menneske, jeg er i dag. ■

Forfatteren bor i New York i USA.

KVINDERS TRO OG HENGIVENHED

»Må jeg ... udtrykke min taknemlighed over for jer trofaste sidste dages hellige kvinder, som nu tæller millioner og findes over hele jorden. Stor er jeres kraft for det gode. Ypperlige er jeres talenter og hengivenhed. Fremragende er jeres tro og jeres kærlighed til Herren, til hans værk og til hans sønner og døtre. Fortsæt med at efterleve evangeliet. Højn det for hele jeres bekendtskabskreds.«

Præsident Gordon B. Hinckley, (1910-2008), Kirkens præsidents lærdomme: Gordon B. Hinckley, 2016, s. 101.

**Ældste
Quentin L. Cook**
De Tolv Apostles
Kvorum

EVANGELIET OG DET gode liv

*Når uheldet virkelig er ude, og alt ramler omkring en,
er familie og Jesu Kristi evangelium altafgørende.*

Mange taler handler om at forfølge sine drømme og passioner. Det anerkender jeg, men jeg ønsker at få jer til at se et større formål med livet.

Taknemlighed for velsignelser

For det første håber jeg, at I er taknemlige for jeres velsignelser – især jeres arv. Taknemlighed og ydmyghed går hånd i hånd. Vi lever i en selvcentreret tidsalder. De sociale medier bruges i særdeleshed til at promovere sig selv. Det har aldrig været vigtigere at være taknemlig og ydmyg. De, som har disse egenskaber, udtrykker påskønnelse af deres velsignelser, når de følger Frelserens eksempel.

Min ven Roger B. Porter er professor på Harvard og et trofast medlem af Kirken, og han sagde ved en translokation på Harvard i maj 2015, at taknemlighed »kræver, at vi anerkender vores gæld til andre« og »det involverer ofte en ydmyghed for ufortjente eller gratis gaver«. Han afsluttede med: »Hvis I vælger at lade taknemlighed være en central del af jeres liv, vil det gavne jer. Det vil gøre jer mere modstandsdygtige mod fristelsen til at give efter for stolthed og at føle jer berettigede. Det vil hjælpe jer til at se det gode og anerkende det positive. Det vil hjælpe jer til at se bumpene på vejen i en større sammenhæng og ligeledes den modgang, I vil møde fra tid til anden. Det vil hjælpe jer til at have øje

Et gammelt kinesisk ordsprog lyder: »Når du drikker af vandet, så glem ikke brønden, hvorfra det kom.«

for dem, der er mindre heldige, end I er, og som I kan velsigne.¹

Jeg taler for, at vi er nødt til at være mere taknemlige for vores arv. Når vi er blevet velsignet med gode forældre, bør vi være taknemlige for det. Det er noget, vi alle skylder vores arv. Et gammelt kinesisk ordsprog

lyder: »Når du drikker af vandet, så glem ikke brønden, hvorfra det kom.«

I skriften står det klart, at vi skal ære vore forældre. I Ordsprogenes Bog står der: »Hold din fars bud, min søn, afvis ikke din mors belæring« (Ordsp 6:20). Af Brevet til Efeserne lærer vi »ær din far og din mor!« (se Ef 6:2-3; se også 2 Mos 20:12). Den store tyske filosof Goethe formulerer det således: »Den arv, man har fået af sine fædre, må man fortjene, for virkelig at eje den«² Det står klart, at vi skal være vores forældre taknemlige og gøre en positiv indsats for at opnå det, som de håber at skænke os.

Evige principper versus verdslige filosofier

Udover at opfordre jer til at være taknemlige vil jeg gerne komme med nogle praktiske råd, der både kan hjælpe jer til lykke og succes med at opnå et meningsfuldt liv, hvilket ofte omtales som det gode liv.

I et nyere essay italesatte lord Jonathan Sacks, tidligere chefrabbiner for den forenede hebraiske menighed i Commonwealth, den bekymring, jeg har omkring den vigende rolle, som tro, moral og mening har i det moderne liv. Han skrev:

»Hvis der er én ting, som de store institutioner i den moderne verden ikke gør, så er det at give mening ...

Videnskab, teknologi, det frie marked og ... den demokratiske stat har gjort os i stand til at opnå hidtil usete ting i kundskab, frihed, forventninger til livet og velstand. De hører til blandt den menneskelige civilisations største bedrifter, og de må beskyttes og værnes om.

Men giver de svar på de tre spørgsmål, som ethvert tænkende menneske stiller sig på et eller andet tidspunkt i livet: Hvem er jeg? Hvorfor er jeg her? Hvordan skal jeg så leve? Resultatet er, at det 21. århundrede har efterladt os med et maksimum af valg og et minimum af mening.³

Dette citat udtrykker på fornem vis kernen i mit budskab. Jeg er dybt bekymret for, at det gode liv, der er baseret på Jesu Kristi liv og lære, ikke vægter lige så højt som et verdsligt syn på det gode liv.

For de af os, der er medlemmer af Kirken, er Jesu Kristi evangelium og hans opstandelse og sonoffer grundlaget for alt, der er væsentligt, og de giver dette liv mening. Frelseren har inspireret til tro og sat standarder for livsførelse med hensyn til, hvad der er moralsk, retfærdigt og ønskværdigt, og det resulterer i det gode liv. Men de principper og den grundlæggende moral, som Frelseren forkyndte, er under alvorligt angreb fra verden i dag. Kristendommen er i sig selv under angreb.

Det er ikke noget nyt. Opskriften på det gode liv er blevet debatteret i århundreder. Da apostlen Paulus var i Athen, mødte han »en del epikuræiske og stoiske filosoffer« (ApG 17:18). Stoikerne troede på, at det højeste gode var dyd, og epikuræerne mente, at det højeste gode at stræbe efter var nydelse. Mange stoikere var blevet stolte og brugte deres filosofi som »et skjul for ... ambition og lastefuldhed«. Mange epikuræere var blevet hedonister og levede efter mottoet: »Lev, drik og vær glad, for i morgen skal vi dø.«⁴ Mange i den akademiske verden har længe påpeget, at Aristoteles talte for en intellektuel erkendelse som grundlaget for det gode liv. Det er interessant, at mange af de verdslige filosofier, der var på kant med den tidlige kristendom, stadig gør sig gældende i let ændret udgave i dag.

Derudover kolliderer mange nye filosofier direkte med Jesu Kristi evangelium. Det er sket hurtigt. Som det udtrykkes i Mormons Bog, »inden for et tidsrum af ikke mange år« (Hel 7:6) kalder mange i verden nu »ondt godt og godt ondt« (2 Ne 15:20). Disse to sætninger fra skriften afspejler faktisk, hvad der sker i vor tid. Hvad der anses for at være

moralsk rigtigt har ændret sig hurtigt. Der har været en utrolig bevægelse fra moralsk forsvarlig adfærd som grundlag for det gode liv. Nogle reducerer kristendommen ved at godtage en myte i kristendommen om, at lykke ikke kan findes her, men kun i himlen.⁵ Jeg forsikrer jer om, at det bringer lykke i dette liv og i himlen at følge Frelseren.

Mindetale-dyder versus CV-dyder

Nogle udfordringer handler ikke blot om godt og ondt. Nogle kræver, at vi træffer valg om, hvad der er bedst og ikke blot om, hvad der er godt.⁶

David Brooks præsenterede i en lederartikel med titlen »The Moral Bucket List« begrebet om, at der er »to sæt dyder – mindetale-dyder og CV-dyder. CV-dyder er dem, man fremhæver, når man skal sælge sig selv. Mindetale-dyderne er dem, folk taler om ved jeres begravelse.«⁷

Brooks konkluderer korrekt, at mindetale-dyderne er mere vigtige. Det ramte mig personligt, for jeg havde haft en oplevelse, da jeg var midt i tyverne, som gjorde et varigt indtryk på mig. Den bestod af to begravelser med få dages mellemrum for to gode mænd. Beretningen er sand, men jeg har ændret navnene og sløret nogle detaljer.

Jeg var 25 år, og jeg havde bestået min eksamen fra Stanford Law School, og jeg var lige blevet ansat i et advokatfirma. Mine arbejdsdage blev brugt sammen med højt uddannede mennesker, der havde samlet sig betydelige materielle goder. De var venlige og generelt imødekomende og tiltrækkende mennesker.

De medlemmer af Kirken, som jeg omgikkes med, var langt mere forskellige. De fleste af dem ejede ikke meget verdsligt gods. De var vidunderlige mennesker, og de fleste følte, at de havde en mening med livet. Det var på

det afgørende tidspunkt, at to ældre, pensionerede mænd, som jeg havde kendt i mange år, gik bort. De blev begravet med få dages mellemrum, og jeg tog til begge begravelser. Jeg har besluttet at kalde den ene af mændene for Rig og den anden for Trofast. Disse to begravelser står mejslet i mit sind, fordi de tydeliggjorde betydningen af de valg, alle mennesker må træffe, især de unge. De viser også, hvor komplekst det er at skelne mellem mindetale-dyder og CV-dyder.

Både Rig og Trofast tjente som fuldtidsmissionærer som unge mænd. De var så vidt vides begge gode missionærer. Da de begyndte på college, tog deres liv hver sin retning. Rig giftede sig med en smuk kvinde, der med tiden blev mindre aktiv i Kirken. Trofast giftede sig med en lige så smuk kvinde, der var fuldt aktiv i Kirken. Det formede mere end nogen anden faktor alle øvrige beslutninger i deres liv. Når par vælger at forblive trofaste mod Frelseren og familiens evige betydning, bliver det, efter min mening, næsten altid mindetale-dyderne, der bevares.

Nu vil jeg fortælle lidt mere om Rig. Han havde vidunderlige sociale færdigheder og stor omsorg for andre mennesker. Han blev ansat i en stor amerikansk virksomhed og blev til sidst øverste direktør for virksomheden. Han havde en høj indkomst og boede i et stort smukt hjem på en stor grund. Det er derfor, jeg har besluttet at kalde ham Rig. Det er fair at nævne, at hans karrierevalg ikke blot var gode eller bedre, de var de bedste.

Hvad angår hans valg omkring familie og Kirken, var de dog ikke så gode. Han var en god mand, og personligt valgte han ikke noget, der i sig selv var dårligt, men de valg, han traf omkring sin familie og sin indflydelse på sine børn, fokuserede næsten udelukkende på uddannelse og beskæftigelse, altså de CV-dyder der er så efterspurgt på arbejdsmarkedet. Hans sønner fik også strålende karrierer. De forblev dog ikke trofaste i Kirken, og de giftede sig med unge kvinder, der ikke var medlemmer af Kirken. Jeg kender ikke alle detaljerne omkring hans sønner, men de ægteskaber endte med skilsmisse.

Rig og hans hustru blev også mindre aktive. De var primært engagerede i højt profilerede sociale og offentlige begivenheder. Han anså altid sig selv for at være sidste dages hellig, og han var stolt af sin mission, men han kom ikke i kirken. Fra tid til anden bidrog han til opførelsen af byggeprojekter i Kirken og hjalp medlemmer med deres karriere. Han stod desuden for ærlighed, hæderlighed og goodwill i alle de stillinger, han havde.

Han blev begravet fra et almenkirkeligt kapel ved kirkegården. Der var mange topfolk fra erhvervslivet og øvrige dignitarere med til begravelsen, deriblandt guvernøren i den stat, han boede. Med undtagelse af hans børn, børnebørn og mig var alle tilstedeværende over 50 år. Det var alt i alt en trist begravelse. Der blev ikke talt om de basale principper i planen for lykke, og der blev sagt meget lidt om Jesus Kristus. Rigs liv var nærmest kun baseret på CV-dyder.

De valg, Trofast traf om sit arbejde, var knap så succesfulde. Hans første forsøg på at starte som selvstændig kuldsejlede, da forretningen brændte, og han mistede alting. Han opbyggede derefter en lille virksomhed, der kun lige kunne dække hans udgifter. Han havde et lille, men tilpas hjem. Han var glad for sit arbejde og for at omgås andre mennesker. Hans karriere var god og tilfredsstillende, men den var ikke noget at prale af eller hvad man kan betegne som den bedste. Det var ikke en fin CV-karriere.

Men hvad angår hans valg omkring familie og Kirken, var de i absolut topklasse. Han og hans hustru forblev fuldt aktive i Kirken. Han tjente der, hvor han blev kaldet, det var ofte som lærer, han kom ofte i templet og han var en trofast præstedømmebærer. Han havde et virkelig godt forhold til mange mennesker, deriblandt sin store familie og mange børnebørn. De blev alle godt uddannet, men han fremhævede først og fremmest, hvordan

Når mål omkring uddannelse og beskæftigelse bliver prioriteret langt højere end familien og Kirken og et vidnesbyrd om Frelseren, så kan de utilsigtede konsekvenser ved at lægge for meget vægt på CV-dyder blive meget ufordelagtige.

De væsentligste valg kan træffes af alle, uanset hvilke talenter, evner, muligheder eller økonomiske forhold de har.

man levede kristuslignende. Da han gik på pension, tjente han og hustruen på mission sammen. Selvom han mødte modgang i livet, deriblandt at miste en søn under anden verdenskrig, oplevede han en fylde og glæde livet igennem, fordi hans familie og Jesu Kristi evangelium gav det både mening og mål.

Hans begravelse i menighedens kirkebygning var stor og glædelig. Der var mennesker i alle aldersgrupper, blandt andet et stort antal børnebørn og unge mennesker, han havde tjent. Der blev talt om den store plan for lykke, og Frelseren stod i centrum ved mødet. Det var en eksemplarisk sidste dages hellig-begravelse. Talerne handlede om hans karakter, venlighed, omsorg for andre og tro på og kærlighed til vor Frelser, Jesus Kristus.

Valg og det gode liv

Jeg sagde tidligere, at disse to begravelser fandt sted på et afgørende tidspunkt i mit liv. Jeg havde været på mission, og jeg elskede

Kirken. Jeg var lige begyndt på min karriere, og jeg blev imponeret over dem, der nød materiel og beskæftigelsesmæssig succes. Jeg indså, at de valg, jeg traf, ville afgøre min lykke i dette liv og afgøre, hvilken arv jeg ville efterlade. Jeg indså også den evige betydning af de valg, der lå for mig. Det stod mig klart, at valg kan have evig betydning. Det, der var vigtigst for mig, ved de liv, jeg har beskrevet, var, at jeg indså, at de væsentligste valg kan træffes af alle, uanset hvilke talenter, evner, muligheder eller økonomiske forhold de har. Jeg indså, at for mig, mine kommende børn og alle, som jeg ville få mulighed for at påvirke, så var det at sætte Frelseren, min familie og Kirken først afgørende. Det ville resultere i det gode liv.

Når uheldet virkelig er ude og alt ramler omkring en, er familie og Jesu Kristi evangelium altafgørende. Tænk på Lehi i Mormons Bog, hvor der står, hvordan »han drog ud i ørkenen. Og han forlod sit hus og sit

arveland og sit guld og sit sølv og sine kostbarheder og tog ikke noget med sig, bortset fra sin familie« (1 Ne 2:4).

Denne generation har en udfordring med at beskytte troen og familien. En journalist har set helt tilbage til det gamle Indien og Grækenland og konkluderet, at rent historisk er enhver ikke-religiøs befolkning blevet mindre.⁸ Nyhedsmedierne er begyndt at skrive om det faldende fødselstal i det meste af verden i dag. *Wall Street Journal* skrev i en artikel på forsiden, at befolkningstallet i verden var en tidsbombe, fordi der var for få mennesker. I artiklen stod der, »at i 2016 ville antallet af mennesker i den arbejdsdygtige alder for første gang siden 1950 falde.«⁹

Der er en tydelig sammenhæng mellem mangel på tro og et faldende befolkningstal. Faderens evige plan for sine børn afhænger af både tro og familien. Jeg er taknemlig for, at sidste dages hellige i meningsmåling efter meningsmåling er tro mod Jesus Kristus og fortsat gifter sig og får børn.

Nogle har måske ikke mulighed for at gifte sig eller få børn. Men mennesker, der retfærdigt følger Frelseren og hans bud – og som uselvvisk tjener vor Faders børn – »vil modtage alle lovede velsignelser i evigheden.«¹⁰

Når vi møder modgang og svære ting i livet, sker der meget, som vi kun har lidet kontrol over, om nogen overhovedet. Men hvad angår principper, opførsel og religiøs observans og retskaffen levevis, så har vi kontrol. Vores tro på og tilbedelse af Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, er et valg, vi træffer.

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, har citeret William Law, en engelsk præst fra det 18. århundrede, for meget rammende at sige: »Hvis I ikke har valgt at sætte Guds rige først, vil det i sidste ende ikke betyde noget, hvad I ellers har valgt.«¹¹

I må forstå, at jeg ved at fortælle jer den sande historie om de mænd, jeg kalder Rig og Trofast, ikke advokerer for, at vi ikke skal interesse os for de mål, der har med uddannelse og beskæftigelse at gøre. Tværtimod, bør vi gøre alt, vi kan, for at fremme vores færdigheder på de to områder. Det, jeg siger, er, at når mål omkring uddannelse og beskæftigelse bliver prioriteret langt højere end familien og

Kirken og et vidnesbyrd om Frelseren, så kan de utilsigtede konsekvenser ved at lægge for meget vægt på CV-dyder blive meget ufordelagtige.

Jeg har fuld tillid til, at I kan finde den lykke og glæde, I ønsker, og som Gud ønsker for jer, når I er –

- taknemlige for jeres velsignelser – især jeres arv.
- forpligtede mod de evige principper, der giver livet mening.
- opsatte på, at jeres mindetale-dyder tæller mere end jeres CV-dyder.
- Forberedte på at fortælle Frelseren, at I har levet det gode liv.

Det vigtigste møde, nogen af os har på den anden side af sløret, er mødet med Frelseren, »portens vogter« (2 Ne 9:41). Uanset hvem vores forfædre er, eller om vi er rige eller fattige, vil vi komme til at rapportere om vores overholdelse af de bud, vi har fået. Vi bør leve, så vi kan »gå ind ad hans porte med takkesang, ind i hans forgårde med lovsang, tak ham, pris hans navn!« (Sl 10:4).

Vi vil gladeligt kunne fortælle, at vi virkelig har levet et godt liv. ■

Fra foredraget »Det gode liv«, der blev holdt på Brigham Young University-Idaho den 18. december 2015. Hele talen kan ses ved at besøge web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTER

1. Roger B. Porter, translokationstale, Dunster House, Harvard University, 28. maj 2015.
2. Johann Wolfgang von Goethe, *Faust*, her i Bayard Taylors engelske oversættelse, 1912, 1:28.
3. Jonathan Sacks, »How to Defeat Religious Violence«, *Wall Street Journal*, 2. okt. 2015, s. C2; se også Jonathan Sacks, *Not in God's Name: Confronting Religious Violence*, 2015, s. 13.
4. Se Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1895, s. 304.
5. Se Carl Cederstrom, »The Dangers of Happiness«, *New York Times*, 18. juli 2015, s. 8.
6. Se Dallin H. Oaks, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 104-108.
7. David Brooks, »Moral Bucket List«, *New York Times*, 11. apr. 2015, s. SR1, nytimes.com; se også David Brooks, *The Road to Character*, 2015, s. xi.
8. Se Michael Blume, i David Brooks, »Peace within the Texts«, *New York Times*, 17. nov. 2015, s. A23, nytimes.com.
9. Greg Ip, »The World's New Population Time Bomb: Too Few People«, *Wall Street Journal*, 24. nov. 2015, s. 1.
10. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.3.
11. Neal A. Maxwell, »Response to a Call«, *Ensign*, maj 1974, s. 112; se også William Law, i *The Quotable Lewis*, red. Wayne Martindale og Jerry Root, 1989, s. 172.

PORTRÆTTER AF TRO

I 1989 fik Markus, Karen og deres treårige søn tilladelse til at forlade deres hjem i Østtyskland for at rejse på ferie i Ungarn. Mens de var der, åbnede Ungarn for sin grænse til Østrig, hvilket åbnede en vej til friheden for tusinder af østtyskere. Markus og Karen indså deres enestående mulighed. De kunne også rejse.

LESLIE NILSSON, FOTOGRAF

Markus Tilgner

Sachsen-Anhalt, Tyskland

Jeg sagde: »Lad os rejse til Østrig.«

»Nej, det kan du ikke,« sagde Karen. »Dine forældre bliver efterladt i Østtyskland, og det gør mine forældre også.«

»De vil forstå det,« svarede jeg.

»Vi er også begyndt at bygge et hus,« fortalte Karen mig. »Lad os gøre det færdigt.«

»Nej, lad os begynde forfra,« sagde jeg, »et andet sted, i Vesttyskland.«

Igen forsøgte jeg at fortælle hende, at vi burde rejse. Hun sagde: »Nej, for du er lige blevet kaldet som biskop, og du sagde ja til, at du ville tjene.«

Det er grunden til, at vi ikke forlod Østtyskland. Nogle uger senere faldt Berlinmuren. Vi var heldige, at vi var blevet. Det var vor himmelske Faders vej for os.

Se flere fotoer af familien Tilgner ved at besøge ids.org/go/31739.

BESØGSUNDERVISNING, SLÆGTSHISTORIE OG MØDRE

Jeg blev medlem af Kirken, da jeg var 20 år gammel. Kort tid derefter blev jeg gift med en mand fra menigheden, og vi flyttede på grund af arbejde. Da jeg var 22 år, fødte jeg vores første søn. På det tidspunkt begyndte mine besøglærere at besøge mig regelmæssigt, selvom vi boede yderst ude ved menighedsgrænsen.

Da jeg var nybagt mor på det tidspunkt, sagde min samvittighed,

at jeg havde brug for at være i kontakt med min mor. Men jeg havde brudt al kontakt med hende otte år tidligere, da mine forældre blev skilt. Hver gang mine besøglærere kom, talte vi om det, og jeg kunne føle Ånden tilskynde mig meget til at tage det svære skridt.

Vi drøftede, hvordan jeg kunne begynde med at genopbygge vores forhold, da min mor ikke er medlem af Kirken. Der var sket så meget i mit liv i de otte år, hvor vi ikke havde haft kontakt. På grund af Åndens stærke tilskyndelse besluttede jeg mig for at kontakte min mormor først. Min mormor var blind, så hendes post gik til min moster, som tog sig af hende.

Jeg fik et vidunderligt brev tilbage, så vi tog hen for at besøge min mormor og moster nogen tid. Min mormor blev glædeligt overrasket, og hun bad mig blot om at besøge sin datter – min mor – på hjemturen. Hun var meget glad.

Min mormor var lutheraner, og hun elskede Frelseren. Mens vi var hos dem, læste min mand op fra Mormons Bog for hende hver morgen. Det nød hun virkelig. Efter nogle få morgener følte min mand og min mormor sig så fulde af Ånden, at min mormor gik hen til sit skrivebord og trak en genealogibog frem, som havde tilhørt min afdøde morfar, og viste min mand den. Der var sirlige optegnelser over otte generationer, inklusive deres beskæftigelse. Min mormor var meget glad, mens vi var hos hende, og jeg lovede hende at besøge min mor på vejen hjem, hvilket jeg gjorde.

Fem uger efter, at vi havde besøgt min mormor, fik hun et slagtilfælde og døde. To år senere udførte jeg tempeltjeneste for mine forældre ud fra min mormors informationer.

Nu har jeg et godt forhold til min mor. Vi bor i den samme by, og hun hjælper mig med mine børn fra tid til anden.

Uden mine besøglæreres regelmæssige besøg og den støtte og opmuntning, de gav mig i den tid, havde jeg aldrig fået modet til at tage skridt til at reparere forholdet til min mor. Nu er det ikke blot mig, men mange generationer der er blevet velsignet. ■

Heike Baake er fra Frankfurt i Tyskland

Jeg følte, at Ånden tilskyndede mig til at tage det svære skridt.

MINE BESØGLÆRERE FANDT MIG

Da jeg var ung mor med en toårig søn, boede jeg i en kort periode i Santa Catarina i Brasilien, og jeg kendte kun få medlemmer af Kirken der. Jeg boede i et nyt, afsides område, så der var ikke mange naboer tæt på.

En dag begyndte jeg at føle mig syg, og jeg blev hurtigt dehydreret. Der gik ikke længe, før jeg ikke engang kunne stå op og tage mig af min søn eller komme ud til den nærmeste telefonboks for at ringe til min mand. Jeg begyndte at bede, men for hvert forsøg følte jeg mig bare svagere.

Det varede ikke længe, før mine besøglærere bankede på døren. De indså straks, at de var blevet vejledt af vor himmelske Fader til at finde mig. De biksede noget sammen, der virkede, hjalp mig med min søn og tog opvasken. De fortalte mig, at de havde gået ganske langt for at finde hen til mit hus, og de havde overvejet at give op, men Ånden havde sagt, at det skulle de ikke.

Da de gik, havde jeg det allerede bedre. Inden de gik, havde vi bedt en bøn sammen.

De ved sikkert ikke, hvor stor en hjælp de var for mig, da de nærrede mig åndeligt med deres eksempel på venlighed og lydhørhed over for Åndens røst. ■

Enilze do Rocio Ferreira da Silva er fra Curitiba i Brasilien

Det varede ikke længe, før mine besøglærere bankede på døren. De indså straks, at de var blevet vejledt af vor himmelske Fader til at finde mig.

DEN FREMMEDES SMIL

Normalt ville jeg have undgået ham – en hærgen mand, der spillede kort på et bord i spilleområdet på en lokal fast food-restaurant. Han havde et mildt smil i et ellers trist ansigt, mens han så på, at børnene legede. »Han sidder og prøver at få varmen,« tænkte jeg, da jeg passerede det bord, han sad ved, for at smide resterne af min datters mad væk. Da jeg gik forbi hans bord, hvor der ikke var noget madpapir eller et engangskrus, hviskede den lille stille stemme til mig: »Køb noget mad til ham.«

Jeg vendte tilbage til mit bord, hvor jeg havde lidt kontanter i lommen. »Jeg gør ham bare forlegen,« sagde jeg til mig selv. Så kom der en følelse af fred over mig, og Ånden hviskede igen til mig: »Køb noget mad til ham.«

Jeg fortalte ikke nogen af mine børn, hvad jeg lavede. Jeg samlede bare noget affald sammen og gik hen for at smide det væk, så jeg kunne komme i nærheden af mandens bord uden at lade min ven, som jeg spiste med, vide noget.

Jeg lænede mig frem og spurgte: »Må jeg købe noget frokost til dig?«

Han kiggede forskræmt på og svarede så mildt: »Hvis du vil.«

Jeg hev det lille pengebeløb, jeg havde, frem – der var lige nok til et måltid og noget at drikke – og gav manden dem. Jeg vendte tilbage til min plads. Jeg var ikke blevet opdaget af de travle mødre omkring mig, og jeg så, at manden rejste sig for at købe noget at spise.

Mens jeg fik mine børn ind i bilen for at køre hjem, så jeg gennem ruden, at manden bar en bakke med mad hen til sit tomme bord. Nu var hans ansigt ikke så trist mere.

Den vintervind, der blæste mod mit ansigt, føltes ikke så kold mere. Jeg

solede mig i den varme, som Ånden gav mig lige fra mine støvler til min frosne hestehale. Jeg kom i tanke om noget, Frelseren havde sagt:

»For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke ...

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? ...

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:35, 37, 40).

Jeg er glad for, at en fremmeds smil gav mig modet til at gøre det rette. ■
Jenner Porter er fra Texas i USA

HJÆLP MIRTA TILBAGE

Jeg blev kaldet til at tjene som rådgiver i Hjælpeforeningen i min families nye menighed. Under vores præsidentskabsmøde gennemgik vi en liste over søstrene i Hjælpeforeningen i vores menighed og overvejede, hvordan vi kunne hjælpe dem og deres familie.

Jeg følte mig draget mod en søster i menigheden ved navn Mirta. Hun havde været medlem af Kirken i mange år, men af en eller anden årsag var Mirta ikke kommet i adskillige år.

Jeg bemærkede, at hendes mand var ældsternes kvorumspræsident, men at deres børn, som var medlemmer, ikke kom i Kirken. Hver søndag så jeg hendes mand komme alene.

Jeg følte, at vi var nødt til at hjælpe

denne familie med at vende tilbage til Kirken sammen, så de kunne nyde de velsignelser, Herren ønskede at give dem. Under de følgende præsidentskabsmøder fortalte jeg om mine forhåbninger for, at Mirta ville vende tilbage til Kirken. Vi planlagde aktiviteter, som vi kunne inkludere hende i på en særlig måde, og vi fandt frem til nogle få opgaver, vi kunne give hende.

Da vi besøgte hende, sagde hun ja til alle opgaverne, og hun udførte dem perfekt. Vi bemærkede, at hun ventede ivrigt på at blive samlet op af en af os til hjælpeforeningsaktiviteterne.

Da vi i præsidentskabet satte besøgsundervisningsparrene sammen, bad jeg de andre om at overveje muligheden for, at Mirta og jeg

blev makkere. Og det slog aldrig fejl, hver måned gik Mirta og jeg ud som besøglærere sammen. Hver gang vi gik ud for at besøge søstrene, var det også en mulighed for at tale sammen og lære hinanden bedre at kende.

Hver gang jeg inviterede hende med i kirke, sagde hun bare: »Jeg kommer, når jeg føler mig klar til det.« Jeg forstod det ikke, men jeg respekterede hendes beslutning. Med tiden ændrede hendes svar sig til: »Jeg kommer måske på søndag.«

Så jeg ventede spændt på hende hver søndag. Hun kom aldrig, men jeg blev ved med at bede for hende. Min familie og jeg blev pludselig nødt til at flytte tilbage, hvor vi tidligere havde boet, og jeg fik ikke mulighed for at sige farvel til Mirta. Da vi flyttede fra menigheden, var hun endnu ikke vendt tilbage til Kirken.

Nogle måneder senere fik jeg at vide, at Mirta var vendt tilbage til Kirken, og at hun var rådgiver i Hjælpeforeningen.

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) sagde: »I ved aldrig, hvor meget godt I gør. Nogle er blevet velsignet på grund af jeres indsats« (»Til Kirkens kvinder«, *Liahona*, november 2003, s. 115).

Mange gange er resultatet ikke, som vi forventer, og det kommer ikke, når man forventer det. Lad os ikke holde op med at arbejde, dette er Herrens værk, og vi er hans udvalgte redskaber til at ændre livet for mange mennesker. ■

Raquel Elizabeth Pedraza de Brosio er fra Buenos Aires i Argentina

Ånden hviskede blidt til mig: »Køb noget mad til ham.«

Ældste
Von G. Keetch
De Halvfjerds

Vær et forbillede for de troende

Der fortælles en historie om en lille militær deling, der havde fået en meget svær mission bag fjendens linjer. Efterhånden som delingen nærmede sig sit mål, dukkede der fjendtlige enheder op. Snart var gruppen omringet og i undertal, og der blev skudt fra alle sider. Da medlemmerne af denne lille militærdeling stod der omringet og beskudt, så de på deres befalingsmand, som stod på en sten og tilskyndede dem.

Da befalingsmanden så på sine mænd, råbte han: »Mænd, vi har dem lige, hvor vi gerne vil have dem. Nu kan I bare fyre i alle retninger!«

I og jeg har også en svær mission i dagens verden. Den består i at under vise om og forsvare de sandheder, der indeholdes i Jesu Kristi evangelium. I den verden, vi lever i, ved jeg, at det kan være svært at vide præcis, hvad den bedste taktik er, især når man er omringet af så mange stemmer, der er villige til at udfordre

sandheden. Der kan ofte være så meget spærreild fra så mange forskellige vinkler, at det er svært at vide, hvordan man tager til genmæle.

Jeg vil gerne tale om, hvad det betyder at være det, som apostlen Paulus kaldte »et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12) – hvad vil det sige at forkynde og forsvare evig sandhed på den måde, som vor himmelske Fader ønsker, samtidigt med at vi er forbilledlige med hensyn til den respekt, medfølelse og dybe kærlighed, som Kristus viste, hvad det betyder at forsvare det, vi ved er rigtigt, uden bare at fyre tilfældigt i alle de retninger, vi kan opfatte som fjendtlige.

Disse to principper kan ofte synes være modstridende, ikke? Vi lærer, at vi skal kæmpe »mod ondskabens åndemagter« (Ef 6:12) i alle udformninger, at vi skal »stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosi 18:9), og at vi aldrig må

Hvordan kan I bedst forsvare evangeliets læresætninger, samtidigt med at I også udviser venlighed, respekt og kærlighed?

skamme os »ved evangeliet« (Rom 1:16). Men alligevel lærer vi også, at vi bør undgå splid og aldrig »ophidse menneskers hjerte til vrede« (3 Ne 11:30), at vi ikke blot skal holde »fred med alle mennesker« (Rom 12:18) men at vi aktivt bør »stræbe efter det, der tjener freden« (Rom 14:19).

Så hvordan opfylder vi vores gudgivne ansvar for at stå fast i

evangeliet og lære andre om sandheden uden at vække strid og vrede? At sige noget overhovedet kan hurtigt synes at føre til strid og kiv, især når det handler om tidens kontroversielle emner. Som I ganske vel ved, synes der ikke at være meget tålmodighed med nogen, som gerne vil udtrykke noget, som ikke stemmer overens med tidens nye trends.

Når vi møder sådanne udfordringer, har vi en tendens til at gøre en af to ting: Vi trækker os enten hurtigt tilbage og vælger at lade være med at gå længere ind i noget, der hurtigt kan blive ubehageligt eller tilmed fjendtligt, eller også går vi i forsvar i en heftig debat, der kan være underholdende at se, men som afføder mere hede end lys.

Det er bedre at tænke tingene igennem (se L&P 9:8) og lytte omhyggeligt efter himmelsk vejledning. Saml mod og brug lyset inden i jer.

Må jeg påpege nogle få ting, der altid vil være på sin plads, når vi gør vores bedste for at fortælle om og forsvare Guds ord, samtidigt med at vi viser kærlighed og omsorg for alle mennesker?

Forsvar ordet

Vi opnår for det første større succes, når vi engagerer os i andre en for en. I dagens polariserede kultur med sønderlemmende oneliners og konstante forsøg på at hævde sig er det almindeligvis lidet, der opnås i en gruppe, hvor alle strides. Det gælder

især de sociale medier, hvor vi må være forsigtige med, at vores kommentarer omkring følsomme emner ikke slækker på den ånd, som Kristus ønsker, at vi formidler.

Vi vil ofte blive misforstået, hvis vi lader os begrænse af 140 anslag online. Langt mere opnås almindeligvis på tomandshånd, ansigt til ansigt, når to mennesker lærer at forstå hinanden. Det er lige sådan, præsident Thomas S. Monson har sagt, at vi bør række ud for at nå og redde hinanden – en for en. Det var oftest den måde, som Frelseren brugte til at nå mennesker og påvirke deres liv, da han var her på jorden.

For det andet, selvom vi uden tvivl ville blive overlykkelige, hvis andre kunne se lyset med det samme og indvillige i at modtage missionærerne næste dag, behøver det ikke at være

vores indgangsvinkel. Vores indgangsvinkel bør være at forstå andres udgangspunkt – at respektere dem som mennesker og forstå deres synspunkter. Det er først da, vi kan kommunikere ordentligt med andre, når vi kommer forbi den støj af anklage og misforståelse, der ofte dominerer vores diskussioner.

Og lad os for det tredje se på, hvordan vi kan respektere forskellige synspunkter og stadig leve fredeligt sammen. Frem for bare at leve i overensstemmelse med vores egne meninger uden at krænke andres frihed, så lad så prøve noget bedre – noget, der er grundlæggende i pluralistiske samfund, hvis alle skal behandles retfærdigt. Vi må forsvare andres basale borgerrettigheder, anerkende deres ret til at give udtryk for deres meninger og tale for det,

de tror på, hvis vi forventer, at andre skal forsvare vores grundlæggende borgerrettigheder.

Og endelig kommer forståelsen af hinanden sjældent bare på en gang. Det er en proces – den kan ofte tage en hel del tid. Det er ikke sikkert, at andre nogensinde godtager vores synspunkter, men vi kan stræbe efter at borteliminere ord som *snæversynet* og *had*. Lad os se på hinanden som gode og fornuftige i selv, selvom vi har nogle grundlæggende holdninger, som andre måske aldrig kommer til at dele.

Gør, som Frelseren ville have gjort

Når I kommer ud for svære situationer, hvor I skal stå på mål for Jesu Kristi evangelium, så håber jeg, at I altid vil huske at handle, som Frelseren ville have gjort. Som apostlen Paulus belærte os om, er det at være »et forbillede for de troende« langt mere end bare at efterleve evangeliske principper, som andre skal se. Paulus siger specifikt, at de selvsamme principper må være en del af vores tale, vores kærlighed til andre, en del af den ånd, vi formidler og en del af den tro, der definerer, hvem vi er (se 1 Tim 4:12).

I sidste ende er der reelt ingen spænding mellem de to store evangeliske principper – når de forstås rigtigt – på at forsvare sandheden, mens man også viser andre respekt og kærlighed. Vores stærke overbevisning om sandheden bør aldrig

NÅR I FORSVARER EVANGELIET:

- Så gør det en for en, ansigt til ansigt.
- Prøv at forstå andres synspunkt.
- Kæmp for alles borgerrettigheder.
- Betragt andre som gode og fornuftige.
- Vis kærlighed, venlighed og forståelse.

få os til at handle på en måde, der er respektløs, vred eller fornærmet mod andre. Men på samme tid bør vores ønske om at vise venlighed og kærlighed mod alle heller aldrig undergrave vores pligt for at forsvare sandheden.

Disse to principper er i virkeligheden to sider af samme sag. På den ene side er det vores pligt at forklare og forsvare Guds lære. På den anden side er det vores pligt at handle på en kristuslignende måde og altid vise respekt og kærlighed.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har formuleret det således:

»Vores tolerance og respekt for andre og deres tro gør ikke, at vi skal opgive vores hengivenhed for de sandheder, vi forstår, og de pagter, vi har indgået ... Vi må forsvare sandheden, også mens vi udøver tolerance og respekt for tro og idéer, som

adskiller sig fra vores egne, og for de mennesker, som har dem ...

Denne inspirerede advarsel minder os om, at for personer, der tror på absolut sandhed, er tolerance over for adfærd som en mønt med to sider. Tolerance eller respekt er den ene side af mønten, mens sandhed altid er den anden side.«¹

I en verden, der hurtigt bliver mere polariseret og stridbar – hvor kuglerne ofte synes at blive affyret i staccato fra alle retninger – vil jeg gerne udfordre jer til at undersøge begge sider af jeres mønt. I de forskellige situationer livet byder jer, så spørg jer selv, hvordan I bedst kan forsvare evangeliets læresætninger, samtidigt med at I også udviser kærlighed, venlighed og forståelse for nogen, der måske ikke godtager den lære.

Jeg vidner om, at når I gør det, vil I få vor himmelske Faders hjælp og vejledning. I vil føle, at han leder jer fremad, indgyder tanker i jeres sind, følelser i jeres hjerte og ord i jeres mund præcis i det øjeblik, I har brug for dem. Hans Ånd vil lede og vejlede jer, omdanne jer til sande »forbilleder for de troende« – ikke blot nogen, som efterlever Jesu Kristi evangelium, men også en, som forsvare og forklarer læren på en standhaftig, men kærlig og inkluderende måde. ■

Fra talen »Et forbillede for de troende«, der blev holdt på Brigham Young University-Idaho den 14. juni 2016. Hele talen kan ses ved at besøge web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTE

1. Dallin H. Oaks, »Balancing af sandhed og tolerance«, *Liahona*, feb. 2013, s. 32-33.

Smag på verden

i Sydafrika

McKenna Johnson

Det er en solrig lørdag morgen på Neighborgoods markedet. Man går under de farvestrålende parasoller, der er slået op fra indgangen, og lytter til musik, mens man kigger efter dagens perfekte måltid. Traditionel sydafrikansk kost serveret på en lille smedjernspande – pesto, østers, grøntsager, krydderier, tærter – man har lyst til at prøve det hele.

Velkommen til Johannesburg.

»Det er et meget varmt og indbydende sted,« siger Ross Mpye på 28. Den boblende energi i »Joburg« for-bavser sommetider besøgende, som måske ikke forventer skyskrabere. »Man finder ikke brølende løver i gaderne,« siger Ross.

Ross studerer kommunikation på universitetet, og hun er fraskilt og mor til femårige, Nate, og hun arbejder som produktionsanalytiker. Hun er eventyrlysten, indbydende og trofast i sit daglige liv, og det gælder lige fra hendes smagsløg til hendes bestræbelse på at tjene andre.

De hellige i Johannesburg rækker ud mod hinanden og andre omkring dem. Da der for eksempel var

oversvømmelse i Ross' ven Tumis hus, kom der mange venner fra Kirken og hjalp med at få vandet væk og opmuntre familien. »Det blev et vendepunkt for Tumis mor, der ikke var medlem,« forklarer Ross. »Hun begyndte at se missionærerne, og i dag er hun medlem og lærer i Hjælpeforeningen.« En sådan kærlig vogten er ganske typisk, eftersom de sydafrikanske medlemmer ser hinanden som brødre og søstre. »Vi involverer os som om, det var vores egne problemer,« siger Ross.

Og Ross ved, at den empati er eksemplificeret af vor himmelske Fader og Jesus Kristus. »Det er den slags kærlighed, som vor himmelske Fader velsigner os med. Han forstår og kender til mine glæder og sorger som ung i dag, der går igennem de udfordringer, som han sørger for, at jeg kan klare,« siger hun.

Ross' forhold til Frelseren afspejler på mange måder hendes liv, lige fra hendes omgang med andre på arbejdet til hendes personlige studium. »Arbejdsmiljøet kan være fjendtligt,« siger hun. »Nogle mennesker bander, og andre træffer uretfærdige beslutninger og tror det ikke betyder noget.

Forskellig baggrund og kultur afholder ikke de hellige i Sydafrika fra at våge over hinanden.

Jeg er velsignet med at have evangeliets principper og profeternes lærdomme i mit liv. Når jeg indleder min dag med bøn og studium af skriften, hjælper det mig med altid at have Ånden med mig. Når jeg møder fristelser, minder den lille stille stemme mig om, hvem jeg er, og hvad jeg står for. Det hjælper mig til at holde mine standarder.«

Markedet Neighborgoods er et billede på den kosmopolitiske stemning i Johannesburg. For Ross repræsenterer evangeliets sandheder noget meget dybere – nemlig løftet om evigt liv. ■

Forfatteren bor i Utah i USA

MERE OM ROSS

Hvad holder du mest af ved jeres kultur?

Afrikanere glemmer ikke deres forfædre, og det gør mormoner heller ikke. Vi udfører slægtsforskning og dåb for vore forfædre, og det vækker genklang hos afrikanere.

Hvad er din foretrukne sydafrikanske ret?

Reje masala. Jeg elsker stærk, krydret mad. Det er rejer i en slags karrysovs med hvide basmatiris – den smager virkelig godt.

KIRKEN I SYDAFRIKA

62.600 sidste dages hellige

168 menigheder

71 slægtshistoriske centre

3 missioner

Et tempel og endnu et er bekendtgjort

FAKTA

Officielt navn: Republikken Sydafrika

Hovedstæder: Pretoria [administrativ], Cape Town [lovgivende] og Bloemfontein [juridisk]

STATISTIK

51,8 millioner indbyggere

2,500 km kystlinje

11 officielle sprog

7 TING, SOM VI FRYGTER VED OMVENDELSE

OG HVORFOR
VI IKKE BURDE

Vi er ofte bange for at omvende os. Men vi kan finde mod i sandheden.

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Vi ved, at alle mennesker har brug for at omvende sig (se Rom 3:23). Vi ved, at vi må omvende os for at finde sand glæde gennem Jesu Kristi sonoffer (se Alma 36:24). Vi ved også, at det er en dårlig idé at udsætte vores omvendelse (se Alma 34:32-34). Og alligevel gør

mange af os lige præcis det. Hvorfor? Vi ved jo bedre, ikke?

En mulig forklaring på det er frygt. Uanset om vi har begået en alvorlig synd, som er vi er nødt til at bekende for vores biskop, eller vi har nogle små vaner, indstillinger eller adfærd, der afholder os fra at være helt dedikerede til Herrens evangelium og

dets standarder, kan frygt afholde os fra at gøre det, vi er nødt til for at ændre vores liv.

Her nævner jeg syv former for frygt, der kan gøre, at vi udskyder omvendelsen, og nogle idéer og lærdomme, der kan hjælpe os til at fatte mod og gøre det, vi ved vil give os fred og glæde.

1. Frygten for skammen

Hvis jeg fortæller min biskop, hvad jeg har gjort, bliver han skuffet – og jeg bliver så forlegen. Hvad nu hvis jeg bliver nødt til at sige det til mine forældre? Hvad hvis andre finder ud af det?

Der er værre ting end forlegenhed, såsom den åndelige byrde ved ubekendt synd og tabet af Helligåndens følgeskab. Den følelse af skam, I oplever ved at bekende for jeres biskop, vil kun vare et kort øjeblik og derefter fejers den helt væk af en følelse af lettelse og glæde. Det kan enhver, der har prøvet at bekende noget for sin biskop, bevidne.

»Jeg lover dig, at [biskoppen] ikke vil fordømme dig. Som Herrens tjener vil han være venlig og forstående, mens han lytter til dig. Han vil hjælpe dig igennem omvendelsesprocessen. Som Herrens barmhjertige budbringer vil han hjælpe dig til at vide, hvad du er nødt til at gøre for at blive ren gennem Jesu Kristi forsoning.«

Ældste C. Scott Grow fra De Halvfjerds, »Hvorfor og hvad skal jeg bekende til min biskop?«, *Liahona*, okt. 2013, s. 59.

2. Frygten for konsekvenserne

Hvis jeg fortæller biskoppen om mine synder, kan der være konsekvenser – ikke at måtte tage nadveren, ikke at kunne velsigne eller omdele nadveren, ikke at komme på mission, når jeg gerne vil. Det vil bare være noget rod.

Husk, at de positive følger ved omvendelse i høj grad overgår det, der kan ses som negative konsekvenser. Fokuser på det gode, som Herren lover dem, der bekender deres synd og omvender sig.

»Det faktum, at vi kan omvende os, er evangeliets gode nyhed! Skyld kan fejers væk. Vi kan blive fyldt med glæde, modtage tilgivelse for vores synder og finde fred i sindet. Vi kan blive befriet for følelsen af fortvivlelse og syndens lænker.«

Ældste Dale G. Renlund fra De Tolv Apostles Kvorum, »Omvendelse: Et glædeligt valg«, *Liahona*, nov. 2016, s. 124.

»Jo før du begynder at omvende dig, hvis du har syndet, jo før du begynder at vende tilbage, jo før vil du finde den fred og glæde, der kommer med tilgivelse.«

Til styrke for de unge, hæfte, 2011, s. 28.

3. Frygten for, at det kræver en indsats

De ændringer, jeg er nødt til at foretage, virker så svære. Det kan også tage lang tid.

Alt, der er noget værd, kræver en indsats. Tilgivelse, fred og åndelig udvikling hører til det mest værdifulde, man kan forestille sig.

»Omvendelse [betyder] at kæmpe for at ændre sig. Det ville være at håne Frelserens lidelser på vegne af os i Getsemane have og på korset at forvente, at han skulle forvandle os til engle uden nogen reel indsats fra vores side. Derimod søger vi hans nåde for at fuldende og belønne vores allerflittigste indsats (se 2 Ne 25:23). Måske bør vi bede lige så meget om tid til og mulighed for at arbejde, kæmpe og overvinde, som vi beder om barmhjertighed.«

Se D. Todd Christofferson, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 39.

5. Frygt for at miste sin personlighed

Hvis jeg tilpasser mig Kirkens standarder, opgiver jeg noget af det, der gør mig til mig, det kan være min yndlingsfilm, serier, musik og måder at udtrykke mig på. Så bliver jeg bare en kedelig standard-mormon. Så vil jeg hellere være mig.

Gennem omvendelse kan I have Helligånden i jeres liv. Og gennem Ånden kan I opdage en dybere, mere ægte og bedre personlig identitet. Den vil være baseret på hvem, I kan blive i Guds øjne, frem for en sandet konstruktion af smag, tilbøjeligheder, vaner og særheder.

»Satan vil hellere have, at vi definerer os selv ud fra vores synder end ud fra vores guddommelige potentiale ... Lyt ikke til ham.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, »Fire titlere«, *Liahona*, maj 2013, s. 58.

»Der [er] mere individualitet i dem, der er mere hellige.

Hvorimod synd ensretter, den krymper os til vanedannende lyster og opsætsige impulser.«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Omvendelse«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 35.

4. Frygt for en falmet selvopfattelse

Jeg er en af de gode. Hvis jeg indrømmer, at jeg har begået fejl, så er jeg ikke en af de gode mere. Hvad er jeg så? Hvad skal der blive af mig? Jeg vil hellere prøve at glemme det og fortsætte som om, alt er ved det gamle.

Vi må ydmygt bekende vores synd for Gud, så han kan »gøre det svage stærkt for« os (Eter 12:27). Og det selvbillede, I bør stræbe efter at få, er det, som vor himmelske Fader og Jesus Kristus har af jer: Et Guds barn der, trods sin ufuldkommenhed, har et uendeligt og guddommeligt potentiale ved deres hjælp.

»Gud ser os, som vi virkelig er – og han anser os for at være værd at redde ...

For hvert skridt, vi træder ad disciplens vej, vokser vi til at blive de væsener af evig herlighed og uendelig glæde, som vi blev skabt til at være.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Han vil lægge jer på sine skuldre og bære jer hjem«, *Liahona*, maj 2016, s. 104.

6. Frygten for fiasko

Jeg har prøvet at ændre mig så mange gange, men jeg bliver ved med at begå de samme fejl. Jeg har opbrugt alle mine chancer. Måske kan jeg slet ikke ændre mig. Hvis jeg prøver igen uden, at det lykkes, beviser det det så ikke bare?

Omvendelse er ikke let. Det er heller ikke meningen. Men det er jeres vej til glæde, så hæng i. Der er ingen grænse for oprigtig omvendelse (se Mosi 26:30). Guds Søn gav sig selv som et uendeligt og evigt offer for at sone for vores synder, så vi kan blive tilgivet, hvis vi har tro og omvender os (se Alma 34:9-16). Fik I fat i det? *Uendeligt og evigt. I*

er ikke uden for hans forsonings rækkevidde, for den er ubegrænset. Bliv ved med at prøve.

»Af og til i vores omvendelse, i vores daglige bestræbelser for at blive mere kristuslignende, opdager vi, at vi kæmper med de samme vanskeligheder om og om igen. Ligesom når man kravler op ad et træbevokset bjerg, kan vi ikke se vores fremskridt, før vi kommer tættere på toppen og ser os tilbage fra de høje bjergrygge. Mist ikke modet. Hvis I kæmper og arbejder på at omvende jer, befinder I jer i omvendelsesprocessen.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum,
»Omvend jer ... så jeg kan helbrede jer«, *Liahona*,
nov. 2009, s. 42.

»Med Jesu Kristi forsoningsgave og himlens styrke til at hjælpe os kan vi forbedre os, og det gode ved evangeliet er, at vi får point for at forsøge, også selv om det ikke altid lykkes.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: »I morgen vil Herren gøre undere blandt jer«, *Liahona*, maj 2016, s. 125.

7. Frygten for succes

Hvad nu hvis jeg virkelig er i stand til at ændre mit liv? Så forventes der måske meget mere af mig. Måske er det bare bedre at være middelmådig og skæmmet af fejl, så det ikke forventes, at jeg påtager mig mere ansvar.

At være bange for højere forventninger eller mere ansvar kan komme af, at man er doven eller usikker. Men vor himmelske Faders plan handler om forbedring og fremgang. I godtog den plan inden dette liv, omfavn den nu ved at være flittige og udvise tro. Prøv at se, hvem vor himmelske Fader ønsker, I skal være, og hvilket liv han ønsker for jer. Hvis I rent faktisk kan se den person, I har potentiale til at blive, så vil det være svært for jer at tro på det. Med vor himmelske Faders og Frelserens hjælp er det dog inden for jeres rækkevidde.

»Vi har et ansvar for at hæve os fra det middelmådige til det kompetente, fra fiasko til resultater. Det er vores opgave at blive til det bedste, vi kan.«

Præsident Thomas S. Monson, »Den indre vilje«, *Stjernen*, juli 1987, s. 61.

DET, LÆGEN ORDINEREDE

ILLUSTRATIONER: ALBERTO RUGGIERI

Charlotte Larcabal

Kirkens Tidsskrifter

Jeg hader at skulle til lægen. Jeg gruer for pylreriet, ventetiden, sprøjterne og beskeden på »at tage det med ro«. Da jeg var rigtig lille, syntes jeg, at sygeplejersker og læger bare var onde mennesker, der troede, at jeg var en nålepude, men efterhånden som jeg blev ældre, fandt jeg ud af, at de ikke var onde, de hjalp. Og jeg havde det næsten altid bedre, når jeg havde set dem. Uanset hvor kedeligt venteværelset var, hvor meget jeg hylede over at blive stukket, eller hvor skuffet jeg blev, når lægen sagde, at jeg var nødt til at lægge mig, så var det i sidste ende altid ulejligheden værd.

Sommetider kan omvendelse føles som en tur til lægen.

En glæde eller en plage?

I stedet for at krybe sammen ved tanken om medicin, der smager ækelt eller spidse nåle, kryber I så sammen, når I hører ordene »martret af evig pinsel«, »pint med helvedes smerter« og »bitterheds galde« (se Alma 36:12-18). Det er sådan, Alma beskrev begyndelsen af sin omvendelse, er det ikke?

Da englen havde vist sig for Alma og Mosijas sønner, huskede Alma alle sine synder og indså, at han havde gjort oprør mod Gud. Han havde det så elendigt, at han ønskede, at han blev martret »med en fordømt sjæls smerter« (Alma 36:15). Av! Det får næsten lægens sprøjter til at lyde som jordbærkager. Så hvorfor arbejdede Alma »uden ophør for at kunne bringe sjæle til omvendelse«? (Alma 36:24). Hvorfor ønskede han, at andre mennesker skulle opleve noget, der havde været så smertefuldt for ham?

Måske skyldtes det det, der fulgte.

Han kom i tanke om sin Frelser, Jesus Kristus.

Jeg råbte »i mit hjerte: O Jesus, du Guds Søn, hav barmhjertighed med mig ...

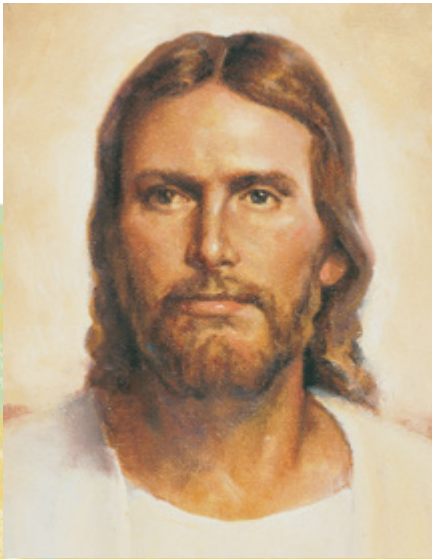
Og se nu, da jeg tænkte dette, kunne jeg ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder.

Og åh, hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke, ja, min sjæl blev fyldt af glæde,

lige så overordentlig stor som min smerte havde været!« (Alma 36:18-20; fremhævelse tilføjet). Alma lærte, at lige så svært og tilmed smertefuldt det kan være at indse vores synder, så er glæden, vi oplever bagefter, det hele værd. Den glæde, han følte, var mere intens og sødere end noget, han havde følt før (se Alma 36:21).

Intet at frygte

Hvis folk kryber sammen ved tanken om omvendelse, kan det skyldes, at de fokuserer på den smertelige del. Omvendelse kræver ofte tid og sommetider kræver det at råde bod en masse ydmyghed og hårdt arbejde, men som ældste Richard G. Scott (1928-2015) fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, er »omvendelse ikke en straf. Det er en håbefuldst vej, der fører til en herlig fremtid.¹ Præsident Russell M. Nelson, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, kalder det for »omvendelsens søde *velsignelse*«. ² Med andre ord er der ingen grund til at frygte eller undgå noget aspekt af

omvendelse. Uanset hvor svært det er at indrømme og råde bod på vores synder, så vil vi altid have den helbredende kraft i Frelserens forsoning til at hjælpe os igennem det, og den glæde, vi vil føle, vil helt overtrumfe og overskygge enhver følelse af smerte, skam eller sorg, vi måtte have følt før.

For jeres eget bedste

Ved I, hvad sætningen *Primum non nocere* betyder? Er I læger, gør I sikkert. *Primum non nocere* er latin og betyder: »Gør for det første ingen skade.« Det er et ledende princip for alle læger og et løfte, de giver. Det betyder ikke, at de lover, at de aldrig volder smerte, men i stedet at alt, de gør, er til deres patienters bedste.

Tror I, at Gud og Jesus Kristus aflægger sådanne løfter? Det kan I tro! Se bare på Esajas 1:18; Esajas 41:13; Romerbrevet 8:28 og 3 Nefi 13:14. (Slå dem op. Dette er blot nogle få eksempler). Forskellen ligger i, at mennesker kan begå fejl. Men Jesus Kristus og vor himmelske Fader er fuldkomne, så I kan være absolut forvissat om, at alt det, de beder jer om, er til jeres eget bedste. Altid. Så når Gud foreskriver en dosis omvendelse, er det, fordi han vil velsigne jer. Omvendelse handler ikke om straf. Den handler om helbredelse, at overvinde svaghed, at aflægge det naturlige menneske og at vende sig fra synd og vende sig til Gud.

»Favn Jesu Kristi forsoning og omvendelse som noget, der skal bydes velkommen og anvendes dagligt ifølge

den store læges anvisninger,« har ældste Jörg Klebingat fra De Halvfjerds sagt. »Vælg en indstilling, hvor vedvarende, glad og frydefuld omvendelse er en del af jeres valgte livsstil.«³

Når den store læge, Jesus Kristus, udskriver en recept på omvendelse, så lad ikke jeres frygt for smerte eller ydmygelse stå i vejen. Stol på hans løfter om, at selvom det måske gør ondt et kort øjeblik, så vil han samle jer med stor barmhjertighed (se 3 Ne 22:7), og ligesom Alma vil I blive fyldt med en glæde, der langt overgår smerten (se Alma 36:19-20). ■

NOTER

1. Richard G. Scott, »Personlig styrke gennem Jesu Kristi forsoning«, *Liahona*, nov. 2013, s. 84.
2. Russell M. Nelson, »Omvendelse«, *Liahona*, maj 2007, s. 104; fremhævelse tilføjet.
3. Jörg Klebingat, »Nærm dig Guds trone med selvtilid«, *Liahona*, nov. 2014, s. 36.

LIGE TIL SAGEN

Hvorfor ved vi ikke ret meget om **vor himmelske Moder?**

Vi ved, at vi både har en himmelsk Fader og en himmelsk Moder. Denne viden synes at stamme fra Joseph Smith, og den er blevet gentaget i inspirerede lærdomme fra Kirkens ledere siden da. Men udover oplysningen om, at vi har en himmelsk Moder, og at vores himmelske Forældre arbejder sammen om at frelse og ophøje deres børn, så er der ikke blevet åbenbaret yderligere detaljer om vores himmelske Moder. Her og nu ved vi nok til at forstå, at vi er børn af himmelske Forældre, som ønsker, at vi bliver ligesom dem. En sådan forståelse hjælper os til at se, hvem vi er, og hvad vi kan blive. Den viser, at køn er en del af vores evige identitet, og at mænd og kvinder ikke kan ophøjes uden hinanden. Og det er i sig selv en sjælden og dyrebar sandhed. ■

For mere information se »Mother in Heaven« på topics.lds.org.

Hvad er Kirkens holdning til **seksualundervisning?**

Kirkens ledere har sagt, at man primært bør undervises om intimitet af sine forældre. I henhold til det ansvar opfordres forældre til at undervise deres børn om seksuel intimitet på en ærlig og enkel måde, der kan hjælpe dem til at undgå alvorlige overtrædelser. Kirken har tilmed materiale, der kan hjælpe med denne undervisning.

Når det handler om, hvad man lærer om sex i skolen, har Kirkens ledere opfordret forældre til at følge med i, hvad der undervises i der, og gøre, hvad de kan for at sikre sig, at undervisningen følger god moral og etiske værdier. ■

TØVENDE TROFAST,

Som missionær i Mexico havde jeg en oplevelse, som hjalp mig til at se de gode frugter, der kan komme, når vi anvender vores tro til handling.

Isaias Vargas Chavarria

Den stav, hvor jeg tjente, havde planlagt en missionæraktivitet. Min kammerat og jeg skulle forklare et evangelisk princip kort for de undersøgere, der deltog. Men da vi kom hen i kirkebygningen, opdagede vi, at der næsten ikke var kommet nogen undersøgere. Så i stedet for at undervise i det princip, vi havde planlagt, blev vi bedt om at gå ud på gaden og invitere folk, der kom forbi, til at komme ind og deltage i aktiviteten.

Jeg kunne ærlig talt ikke lade være med at tænke, at det ikke ville virke. Jeg følte, at det ville være frugtesløst – der var ingen, der

bare ville takke ja til at komme til aktiviteten, især ikke med så kort varsel.

Men vi forstod vigtigheden af at være lydige, så min makker og jeg prøvede at invitere folk indenfor. Der gik ikke så lang tid, før en kvinde kom forbi med sin datter og datterens kæreste. Vi inviterede dem indenfor. Til at begynde med var de lidt tøvende, men til sidst gik de med til at komme indenfor og slutte sig til gruppen af mennesker der. Jeg blev overrasket, men også meget glad.

Aktiviteten gik i gang, det var en musikalsk opførelse over evangeliet. Den varede mere end en time. Jeg var bange for, at vores

VÆLDIGT VELSIGNET

gæster ville blive vrede, fordi den tog så lang tid, men jeg havde en bøn i hjertet om, at alt ville gå godt.

Da aktiviteten var færdig, gik jeg hen til dem for at undskylde, at den havde varet så længe. Inden jeg kunne nå at sige noget, sagde kvinden: »Tak. Mange tak. Det var meget smukt. Tak.«

Jeg blev forbløffet, de takkede os for oplevelsen, og de var ikke irriteret over tiden. Det var utroligt, og en glæde fyldte mit hjerte. (Og tænk engang, at jeg havde tænkt, at det ikke nyttede noget at invitere folk ind fra gaden). Kvinden ville gerne høre mere om Kirken og komme til vores søndagsmøder.

Jeg lærte, at der kan komme noget stort ud af at udøve en lille smule tro, og selv om det ikke er mere end ønsket om at tro, kan det blive til noget stort (se Alma 32:27-28).

Den oplevelse ændrede min indstilling resten af min mission. Fra da af så jeg resultaterne af min indsats ved hver missionæraktivitet, når jeg gik frem med håb og tro.

Hvis vi udøver tro, selvom vi tvivler på, at der kan komme noget ud af det, kan vi opnå liflige resultater. Det, vi ser som umuligt, er ikke umuligt for Gud. ■

Forfatteren bor i Guerrero i Mexico.

FIND DEM, DER VIL TAGE IMOD JER

I skal »opbygge min kirke« ved at finde dem, »der vil tage imod jer« (L&P 42:8). Mange mennesker »bliver holdt borte fra sandheden, blot fordi de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

»I ved som regel ikke, hvem disse mennesker er. De opdager måske ikke straks, at I er Herrens tjenere. De forstår måske ikke, at det gengivne evangelium kan bringe dem større fred, målrettedhed og hensigt med livet, end noget andet kan. Det er ofte først, når de finder det gengivne evangelium, at det går op for dem, at det var det, de søgte. For eksempel var der en nyomvendt, der sagde: »Da jeg hørte om evangeliet, fyldte det et tomrum i mit liv, som jeg ikke anede var der.«

En anden sagde: »Jeg har afsluttet den søgen, jeg ikke vidste, jeg var i færd med.«

Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering, 2007, s. 156.

JEG KOM IGENNEM MINE FAMILIEPROBLEMER

Silvia C. er fra Umbrien i Italien

Det var en svær tid i mit liv, da mine forældre blev skilt. Jeg fik det almindeligvis bedre af at komme i kirke, men det sårede

mig at høre taler om familie, for jeg troede ikke, at jeg havde en.

Min mor var ikke så aktiv og havde giftet sig igen. Min far var ateist og boede sammen med en anden kvinde. De havde begge børn med deres nye partner, og jeg følte, at jeg var en byrde – en fejl – og at jeg ikke var noget værd.

Så jeg begyndte at bede, studere skrifterne, meditere og prøvede at blive ved med at komme i kirke. Men jeg kunne ikke undgå at spekulere på, hvad der ville ske med mig i det næste liv, når min familie ikke var beseglet i templet.

Svarene kom ikke lige med det samme, men de kom. Jeg undersøgte definitionen på en *familie* og læste skriftsteder om emnet, og jeg begyndte at se lysere på

tingene. I stedet for at tænke, at jeg ikke havde en familie, lærte jeg, at jeg kunne hjælpe med at føre Guds børn ind i Kirken som missionær. Jeg lærte at udøve tålmodighed og være et godt eksempel. Jeg prøvede at være den bedste udgave af mig. Jeg indså også, at uden en familie som min havde jeg måske ikke udviklet den tro, jeg har, og jeg ville ikke påskønne kyskhedsloven og frelsesplanen, som jeg gør nu.

Jeg har forstået, at jeg *har* en familie, og jeg er taknemlig for min nye og større familie. Det har været svært, men jeg bekymrer mig ikke om, hvad der vil ske med min familie efter døden. Jeg stoler på Gud, han ved, hvorfor vi ikke er blevet beseglet. Han ved, hvor meget jeg elsker dem, og hvad der er bedst for mig. Vi forstår ikke alt, så det er vigtigt at have tro på, at Gud har os i sin varetagt, og han hjælper os til at vide, at alt vil ordne sig. ■

FØDSELSDAGSBØNNER FOR MIN FAR

Cooper B. er fra Californien i USA

Min far er ikke vokset op med nogen tro, og min mors familie blev mindre aktive, da min mor var ung. Men en dag følte min mor, at hun savnede noget, så hun besluttede sig for at vende tilbage til den kirke, hun var vokset op med, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min søster og jeg tog med hende. Men min far kunne ikke lide, at vi gik i kirke, og det blev en hidtil uset prøve for mine forældres forhold.

Jeg blev døbt, da jeg var otte, og jeg lærte, at familien kan være sammen for evigt. Når jeg blæste lysene ud på lagkagen, når jeg havde fødselsdag, ønskede jeg altid, at min far ville blive døbt. Jeg bad om, at min fars hjerte ville blive blødgjort. Efter mange år kunne missionærerne endelig komme hjem og spise hos os. Men evangeliet blev aldrig bragt på banen.

En sommer tog min far med mig på Unge Mænds lejr. Selvom han ikke var medlem af Kirken, blev min far sat til at lede et arrangement. Jeg var lidt bange, men alle hjalp til med at deltage i lejrbaalsarrangementet. Så bar min ven sit vidnesbyrd om bøn. Han fortalte om en gang, hvor min far havde hjulpet hans lillebror, og det havde været svar på en bøn. For første gang nogensinde så jeg min far græde. Han følte Ånden.

Efter den tur ville min far gerne lære mere om evangeliet med en ny entusiasme, og en morgen bekendtgjorde han, at han gerne ville døbes. Vi troede ikke vores egne ører!

Den dag, min far blev døbt, blev af de bedste dage i mit liv. Kirken var pakket med folk, som kom for at støtte min far, og jeg øvede mig på dåbsbønnen et par hundrede gange, for jeg var så spændt. Jeg var i stand til at døbe min far, og jeg kan slet ikke beskrive alle de

overvældende følelser, jeg havde, da jeg holdt om min far i dåbsbassinet.

Året efter blev min familie og jeg beseglet i templet. Efter beseglingen stod vi i en kreds – som en evig familie – og krammede hinanden med tårerne strømmende ned ad kinderne.

Af denne oplevelse lærte jeg, at alt er muligt. Giv ikke op! Jeg vil gøre mit bedste for at være værdig til at blive beseglet i templet til min kommende familie. ■

DET ER JERES TUR

Fortæl om jeres trosfremmende oplevelser. Begræns jeres indlæg til 400 ord, mærk det »Our Space« og indsend det via liahona.lds.org eller e-mail til liahona@ldschurch.org inden den 10. april 2017.

VÆLG HÅBET

Uanset, hvad I går igennem, kan I få et fuldkomment klart håb gennem evangeliet.

(Se 2 Ne 31:20).

**Ældste
Neil L. Andersen**
De Tolv Apostles
Kvorum

NÅR TROEN PRØVES

Ildprøver er beregnet til at gøre jer stærkere, men de har også potentiale til at mindske eller tilmed ødelægge jeres tillid til Guds Søn og til at svække jeres beslutning om at holde jeres løfter til ham. Disse prøvelser er ofte kamoufleret, hvilket gør dem vanskelige at identificere. De har rod i vores svagheder, vores sårbarheder, vores følsomme punkter eller det, der betyder mest for os. En reel, men overkommelig prøve for én kan være en ildprøve for en anden.

Hvordan forbliver vi »standhaftige og urokkelige« (Alma 1:25) under en trosprøve? Vi fordyber os i præcis det, der opbyggede vores kerne af tro: Man **udøver tro på Kristus,**

man **beder,** man **grunder** over skrifterne, man **omvender sig,** man **går i kirke** og **tager nadveren,** man **holder befallingerne,** og man **tjener andre.**

Når jeres tro prøves – så forlad aldrig Kirken, uanset hvad I gør! At gå bort fra Guds rige midt i en trosprøve er som at forlade en sikker stormkælder i det øjeblik, hvor tornadoen dukker op.

Apostlen Paulus sagde: »Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19) Det er i Kirkens fredede rum, at vi skærmer vores tro. Når vi mødes med andre, der **tror, beder** vi og finder svar på vores bønner, vi **tilbeder** gennem musik, **bærer**

vidnesbyrd om Frelseren, **tjener** hinanden og **mærker Herrens Ånd.** Vi **nyder** nadveren, **modtager** præstedømmets velsignelser og **besøger** templet. Herren har sagt: »Guddommelighedens kraft [tilkendegives] i dets ordinancer« (L&P 84:20). Når I møder en prøve på jeres tro, så forbliv trygt inden for Guds husstands sikre rammer. Der er altid plads til jer her. Ingen prøve er så stor, at vi ikke kan overvinde den sammen (se Mosi 18:8-10). ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2012.

MIRAKLET *i sidste øjeblik*

Cesar H. Bonito Duarte

Da jeg var 16, jeg gik på teknisk skole for at blive elektriker. For at jeg kunne bestå, skulle jeg igennem 30 dages praktiktid i en lokal virksomhed for at vise mine færdigheder i elektronik.

Jeg var i praktik i et papirvarefirma. Mit ønske om at tjene som fuldtidsmissionær var begyndt at vokse, og dette job kunne hjælpe mig til at tjene penge nok til at komme af sted. Men vi var tre praktikanter, og virksomheden ville kun vælge en af os til et fuldtidsjob.

Virksomheden havde en maskine, der var gået i stykker. Når maskinen virkede, kunne den lave lige så meget som tre tilsvarende maskiner. Denne maskine havde ikke virket i et godt

stykke tid, og firmaet havde bestilt nogle reservedele i udlandet for at få den i gang igen – men den virkede stadig ikke. Jeg accepterede udfordringen om at prøve at reparere den.

Jeg brugte timer dag efter dag på at studere maskinen. Men det var indviklet, og det ville ikke blive let at afgøre, hvad der var galt med den på 30 dage, især for en, der var så uerfaren som jeg. Men jeg følte dog, at jeg kunne gøre det. Inden jeg tog på arbejde, læste jeg hver morgen artikler i *Liahona* og bad til vor himmelske Fader. Jeg udviklede også et venskab med min chef, en erfaren elektroingeniør, som fik tilladelse til, at jeg måtte tage kopier af arbejdstegningerne med hjem i weekenden. Jeg studerede dem nøje.

Efterhånden som praktiktiden nærmede sig sin afslutning, havde mine to medpraktikanter afsluttet deres tildelte projekter, og jeg begyndte at føle mig presset. Men trods de negative (og tilmed hånlige kommentarer) omkring mig, så tvivlede jeg aldrig. Fredagen og den sidste dag af vores praktik nærmede sig hurtigt. Selvom jeg havde løst en del af problemerne, virkede maskinen stadig ikke. Jeg nærrede tillid til, at jeg var tæt på at løse problemet, så jeg bad min chef om tilladelse til at arbejde om lørdagen, så maskinen kunne være fikset og klar mandag.

Det forbløffede min chef så meget, at han personligt bad om tilladelse til det hos den øverste chef. Næste dag

ILLUSTRATION: DAVID CURTIS

Jeg var ung, uerfaren og i tidsnød. Kunne en enkel bøn virkelig udvirke et mirakel?

informerede min chef mig om, at vi alle tre – den administrerende direktør, min chef og jeg – ville arbejde indtil middag. »Alle tre?« spurgte jeg. Han forklarede, at direktøren, som var elektroingeniør, var interesseret i mit forslag, for der havde været så mange forsøg på at reparere den maskine, at han havde opgivet at få den lavet.

Næste dag følte jeg mig meget genert over at skulle arbejde sammen med to voksne ingeniører. Jeg var ung og uerfaren. Men de tilbød at arbejde som mine assistenter, hvilket jeg både følte mig forlegen ved, men samtidig meget heldig.

Der var blot nogle minutter til middag, da direktøren og min chef indså,

at vores bestræbelser havde været forgæves. Jeg undskyldte mig og gik ud på toilettet. Jeg knælede ned og bad meget inderligt til vor himmelske Fader. Jeg følte en uforklarlig, vidunderlig styrke. Jeg bad ham om hjælp til, at jeg fik jobbet, så jeg kunne betale for min mission.

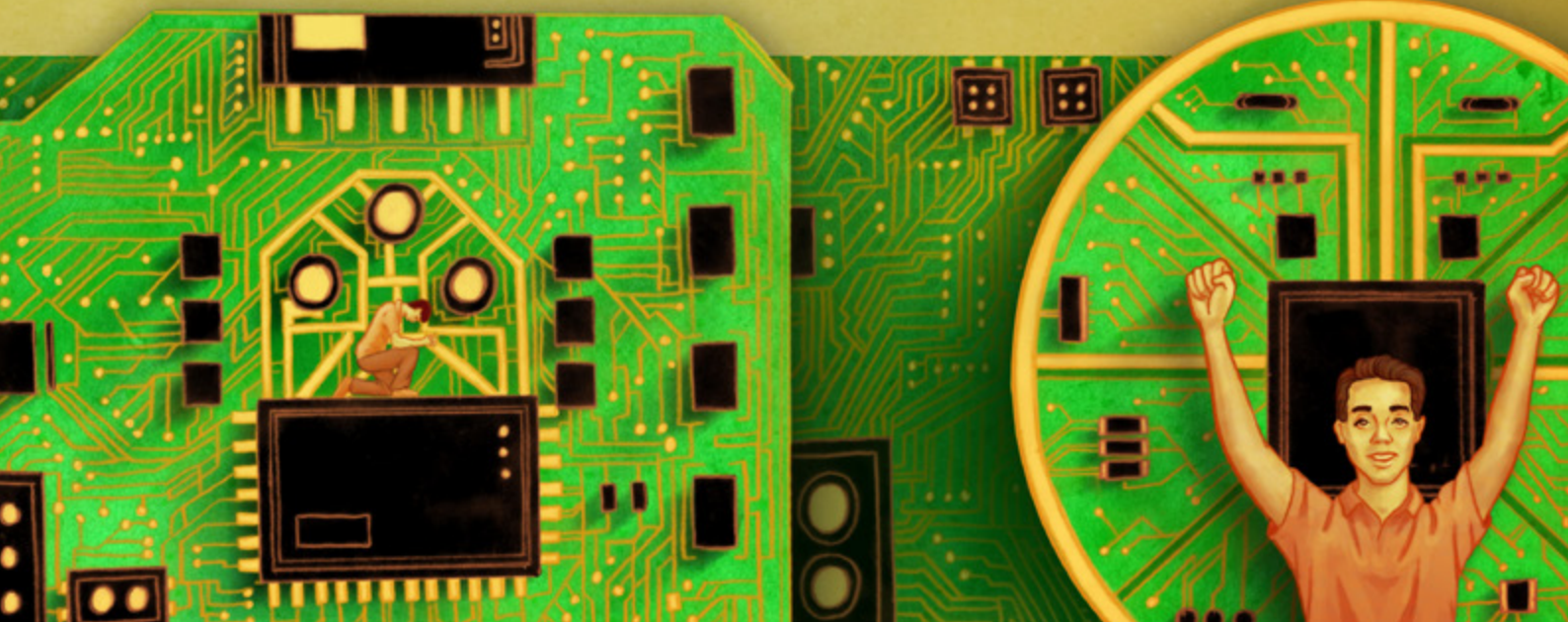
Jeg var nærmest elektrisk, da jeg kom ud fra toilettet, men da havde mine assistenter allerede lukket kredsløbsdelen og samlet værktøjet sammen. Jeg åbnede maskinen igen og så omhyggeligt på de 15 kredsløbskort indeni. Jeg bemærkede, at en ud af 4000 stikben ikke var forbundet til kortet. Jeg satte det på plads og tændte for maskinen. Den virkede! Det var et mirakel.

Det var et uforglemmeligt og bevægende øjeblik. Min chef krammede mig og direktøren gav mig hånden og lykønskede mig på det hjerteligste.

Jeg fik lov til at arbejde i virksomheden i næsten to år, og jeg sparede de penge op, jeg havde brug for til min længe ventede mission. Da jeg forklarede, hvorfor jeg tog af sted, sagde direktøren farvel og: »Du ved, at du altid kan komme tilbage hertil efter din mission. Jeg ønsker dig al mulig held og lykke.«

Den oplevelse viste mig, at intet er umuligt for Gud. Hvis vi ikke tvivler, vil der ske mirakler, men først efter vores tro er blevet prøvet – selv i sidste øjeblik. Ja, der sker mirakler. ■

Forfatteren bor i Aragua i Venezuela.

Værd at vente på

*Hvorfor kunne
jeg ikke blive
døbt nu?*

Jessica Larsen

Baseret på en sand historie

»At være døbt som Jesus var ...
er lige netop det, jeg vil« (Flere
børnesange, s. 10).

I dag skal vi lære en ny sang,
»I sagde søster Reid. »Den hedder
»Dåb«. I skal lukke jeres øjne og
lytte til musikken.«

Jeg lukkede mine øjne og slap-
pede af i stolen. Pianisten begyndte
at spille en melodi, som lød blød
og flydende ligesom rindende
vand. Så begyndte søster Reid
at synge: »Jesus kom til Jordan-
floden for at blive døbt engang.
Han blev sænket ned under
vandet af Johannes Døberen.«

Jeg kunne mærke, at der løb en
tåre ned ad min kind. Jeg prøvede
at tørre den væk, inden mor fik
øje på den, men det var for sent.
Mor var primarypræsident, og
hun så altid alting. Hun så på
mig og smilede lidt trist. Hun
vidste, hvorfor jeg græd.

Efter kirke nynnede min
lillesøster, Julie, sangen hele
vejen hjem. Jeg var stille.

»Vil du farve med mig?«,
spurgte Julie, da vi kom hjem.

Jeg rystede på hovedet. »Måske
senere. Jeg skal ordne noget først.«

Jeg gik ind til far i stuen. Han sad
i sin yndlingsstol med en bog i skø-
det. Han kunne godt lide at læse,
mens Julie, mor og jeg var i kirke.

Jeg tog en dyb indånding. »Far?« sagde jeg. »Må jeg blive døbt?«

Faren lukkede sin bog og sagde, jeg skulle sætte mig ved siden af ham.

»Åh, Sadie. Det har vi jo talt om. Mit svar er stadig nej,« sagde han.

»Men jeg vil så gerne!«, sagde jeg. »Jeg blev otte for nogle måneder siden, og jeg har tænkt meget over det. Jeg ved, at Kirken er sand, og jo længere jeg venter, jo mere ved jeg, at jeg vil døbes.«

Far rystede på hovedet. »Jeg synes stadig, at du er for ung til at træffe så stor en beslutning. Men du ved, jeg elsker dig.«

»Det ved jeg,« sagde jeg. Jeg vidste, at far ville mig det bedste. Han troede bare ikke, at jeg var klar til at træffe det valg.

Jeg løb op på mit værelse og bøjede mit hoved. Jeg bad mere inderligt, end jeg nogensinde havde gjort før. »Kære himmelske Fader, jeg vil virkelig gerne døbes. Hjælp min far til at forstå det.«

Først skete der ikke noget, men jeg blev på mine knæ. Jeg kunne høre sangen »Dåb« for mig. Efter et stykke tid var jeg ikke så ked af det mere. I stedet følte jeg fred. Jeg begyndte at tænke på alle de ting, jeg kunne gøre, selvom jeg ikke kunne blive døbt endnu.

Jeg kunne bede og komme i Primary. Jeg kunne være et eksempel for Julie, og jeg kunne måske bede mor om at faste for mig i næste uge.

Følelsen af fred blev hos mig, mens jeg løb ned for at spise. Jeg vidste ikke hvornår, men en dag ville jeg blive døbt. Og det var værd at vente på.

Seks måneder senere og to dage inden Sadie blev 9 år, gav hendes far lov til, at hun blev døbt. ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

HVIS I ER NØDT TIL AT VENDE

- Lær så meget, I kan om evangeliet.
- Tag med til dåbsmøderne og se frem til, at det bliver jeres tur.
- Bed om en præstedømmevevlsignelse, når I har brug for en.
- Husk, at vor himmelske Fader og Jesus elsker jer og lytter til jeres bønner.

Ældste
Jeffrey R. Holland
De Tolv
Apostles Kvorum

Hvad nu hvis jeg føler, at jeg ikke slår til?

Giv ikke op! Med
Jesu Kristi forsoning
kan vi forbedre os.

Jesu Kristus velsigner
dem, som *ønsker* at
forbedre sig og som
stræber efter at holde
buddene? Det bliver
altid regnet til vores
fordel, at vi prøver.

Alle snubler,
men Frelseren vil hjælpe
jer op igen. Han vil hjælpe
jer med at omvende jer
og ordne det, I skal ordne,
og få jer til at fortsætte.

Så bliv
ved med at elske. Bliv
ved med at prøve. Bliv ved
med at stole på. Bliv ved
med at tro. Bliv ved med
at udvikle jer. Himlen
hepper på jer i dag,
i morgen og
for evigt.

*Fra »I morgen vil
Herren gøre undere
blandt jer«, Liahona,
maj 2016, s. 124-127.*

Sommetider bliver jeg irriteret på min familie. Hvad kan jeg gøre?

Jeg ville bede, holde familieaften og tale med dem.

Luisa R. er 9 år og fra Baja California i Mexico

Bed til vor himmelske Fader og bed ham om hjælp til at være sød ved din familie. Kram dem.

Noah F. er 10 år og fra Queensland i Australien

Giulia: Prøv at tænke på alle de gode stunder, du har haft med dem, og tænk på dem, og at mennesker ikke er fuldkomne.

Bruna: Jeg ville tilgive dem, selvom de ikke siger »undskyld«.

Giulia og Bruna R. er henholdsvis 13 og 8 år og fra São Paulo i Brasilien

Julia: Jeg kan være sød mod min familie, og når jeg bliver irriteret, kan jeg fortælle, at jeg elsker dem, og være god ved dem. Jeg kan følge Frelseren og vise dem kærlighed.

Darrin: Du skal bare være glad og dele det, du har, med dem og tjene dem.

Julia og Darrin S. er henholdsvis 8 og 6 år og fra New Mexico i USA

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Jeg har en bror, der træffer dårlige valg. Hvad skal jeg gøre?«

Send os dit svar og et billede inden den 15. april 2017. Send dem online på liahona.lds.org eller e-mail til liahona@ldschurch.org. (Skriv »Question Corner« i emnelinjen). Husk at vedlægge en tilladelse fra dine forældre!

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

Hvis min lillesøster irriterer mig, reder jeg hendes seng eller laver noget lækkert til hende. Jeg kan også godt lide at lave kort, gøre noget ekstra derhjemme og bede en bøn. Jeg kan mærke Helligånden fortælle mig, at jeg har gjort det rette.

Adeline B. er 9 år og fra Tennessee i USA

Maler KÆRLIGHED

Jill Hacking er fra New York i USA

BLIV STÆRKERE

Lucy blev født med en sygdom, der gør, at hendes muskler ikke er gode til at arbejde sammen. Det gør det svært for hende at synke og tale. Hun har en særlig cykel, som hun cykler på, og hun tager på vandreture med sin familie, da det hjælper hende til at blive stærkere.

MALERI

Lucys mor er kunstner. Da Lucy var baby, elskede hun at se sin mor male. Nu lærer Lucys mor hende at male. Lucy kan lide at bruge farver, der passer sammen, og hun maler meget omhyggeligt. Hun vil også gerne have et kunstatelier med sin mor en dag.

LUCYS HJERTE

Lucy og hendes storesøstre deltog i en kunstkonkurrence på deres skole, der handlede om at gøre verden til et bedre sted. Lucy vidste, at hun ville male et hjerte. Hun sagde: »Verden ville være et bedre sted, hvis vi har kærlighed i vores hjerte.«

Hej!

Jeg hedder
LUCY!

Jeg bor i Utah i USA med min familie. Jeg kan godt lide at male, og jeg kan godt lide at vise andre kærlighed.

EN KÆRLIG SØSTER

Da Lucy fandt ud af, at hun vandt konkurrencen, sagde hun til sin søster Ruby: »Dit maleri er så godt. Jeg ville ønske, at det var dig, der havde vundet i stedet for mig.« Lucy kunne ikke fatte det, da hun opdagede, at hun også vandt konkurrencen i hele USA med sit maleri!

EN SÆRLIG MÅDE AT KOMMUNIKERE PÅ

Det er svært for Lucy at fortælle andre, hvad hun føler. Men hun vil gerne bidrage til, at folk føler sig elskede og glade. Og det gør hendes malerier.

LUCYS FORSLAG TIL AT VISE KÆRLIGHED

Hav kærlighed i dit hjerte.

Kærlighed gør, at man føler sig lykkelig.

Vær sød og venlig mod andre.

SEND OS ET HJERTE

Hvordan følger du Jesus ved at vise kærlighed? Send os et hjerte sammen med din historie og et billede tillige med dine forældres tilladelse. Send den via liahona.lds.org (klik på »Submit an Article«) eller e-mail til liahona@ldschurch.org.

En god følelse

*Paulo havde lavet noget rod.
Hvad kunne han gøre?*

Jane McBride

Baseret på en sand historie

Da Paulo kom op af vandet, kom han og far i noget tørt tøj. Derefter lagde far og bedstefar og biskoppen deres hænder på hans hoved og bekræftede ham. Nu var han medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

»Jeg føler mig så glad,« sagde Paulo. Han lagde hånden på hjertet. »Herinde.«

Mor gav ham et ordentligt kram. »Det er, fordi du modtog Helligåndsgaven, da du blev bekræftet.«

Paulo nikkede. Han havde ikke lyst til at gøre noget, der kunne få den gode følelse til at forsvinde.

Men allerede næste dag ødelagde Paulos lillebror hans legetøjsfly. Paulo havde sparet sammen i en hel måned for at kunne købe det!

»Se nu, hvad du har gjort!«, råbte Paulo. »Hvorfor kan du ikke lade mine ting være?«

»Undskyld,« sagde Carlo. Tårene løb ned ad hans kinder. »Vi kan måske lave det.«

»Det ville ikke være det samme!«

Carlo løb grædende ud af værelset.

Paulo havde det forfærdeligt indeni. Han vidste, at Jesus ikke ville have råbt eller være blevet vred. Ville han nogensinde kunne føle som lige efter dåben igen?

»Jeg lovede, at jeg ville prøve at være som Jesus,« sagde han til mor med skælvende stemme. »Men jeg har allerede ødelagt det!«

»Du gjorde noget forkert,« sagde mor blidt. »Men Jesus har også givet os en måde, som vi kan få Helligånden på igen, når vi har klokket i det.«

Paulo vidste, hvad hun skulle til at sige. »Jeg ved det. Omvendelse. Jeg må bede om tilgivelse.«

Mor nikkede. »Når du tager nadveren, kan du forny

dit løfte om at følge Jesus. Og så vil du være lige så ren som lige efter, du blev døbt og bekræftet.«

Paulo gik ud for at finde Carlo. »Jeg er ked af, at jeg råbte af dig,« sagde han. »Lad os reparere flyet sammen.«

Carlo smilede, og Paulo følte, at han havde gjort, hvad Jesus ville have gjort. Da han bad sin bøn den aften, bad han vor himmelske Fader om at tilgive ham og hjælpe ham til at være sødere ved Carlo. En stille fred fyldte hans hjerte.

Da det blev søndag, lagde Paulo ekstra meget mærke til nadverbønnerne. Han lyttede omhyggeligt til ordene. Da han tog brødet og vandet, følte han vor himmelske Faders kærlighed til ham. Mor havde ret. Den gode følelse var tilbage! ■

Forfatteren bor i Colorado i USA.

- Når fly er nye, er vingerne skinnende. Luftstrømmen over vingerne holder flyet i luften.
- Når der kommer is og sne på vingerne, strømmer luften ikke lige så let over dem. Så flyver flyet ikke så sikkert.
- Inden flyet letter bruger man store sprøjter til at rense vingerne og gøre dem skinnende igen.
- Så flyver flyet lige så godt som et nyt!

HOLD VINGERNE SKINNENDE!

- Når vi bliver døbt, har vi ingen synder, og vi får Helligåndsgaven, som hjælper os med at lære og vokse.
- Når vi træffer dårlige valg, bliver det sværere at føle Helligånden.
- Når vi omvender os og beder om hjælp, tilgiver vor himmelske Fader os. Vores synder bliver fjernet. Helligånden kan være hos os.
- Takket være Frelserens forsoning kan vi omvende os hver dag! Om søndagen hjælper nadveren os til at blive rene, huske Jesus og få en glædelig ny begyndelse.

Ældste
Kim B. Clark
De Halvfjerds

Så Guds profet

Da jeg var 11, hjalp jeg min menighed med at bygge en ny kirkebygning. Dengang hjalp medlemmerne med at bygge – de slog søm i, malede vægge og lavede alt muligt.

Da jeg hørte, at præsident David O. McKay (1873-1970) skulle indvie bygningen, ville jeg virkelig gerne være der. Mine forældre sagde, at jeg gerne måtte komme med. Jeg tog tidligt af sted og satte mig på forreste række.

Jeg husker, at jeg så præsident McKay helt tæt på. Jeg så, hvordan han stod, hvordan han talte med folk, og hvordan han behandlede folk. Han havde klare blå øjne og hvidt hår. Han *lignede* en profet. Da jeg hørte ham tale og sige indvielsesbønnen, vidste jeg i mit hjerte, at han var Guds profet.

Præsident David O. McKay var den 9. præsident for Kirken, og han tjente fra 1951 til 1970.

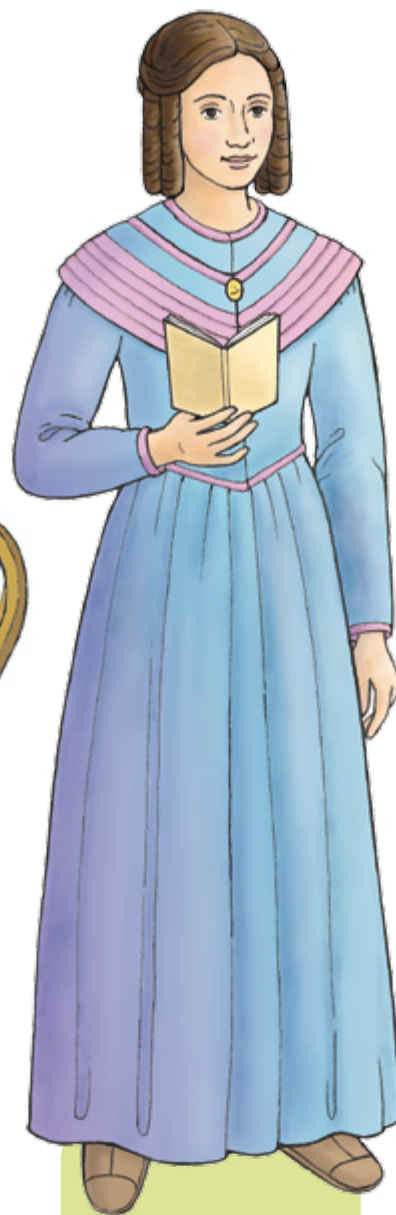
Jeg fik en stærk åndelig tilkendegivelse fra vor himmelske Fader: »Det er min profet.« Vor himmelske Fader fortalte mig gennem Helligånden, at præsident McKay var *hans* profet.

Da jeg først vidste, at præsident McKay var Guds profet, vidste jeg også, at Kirken var sand, og at Joseph Smith var en profet. Jeg vidste, at Mormons Bog og gengivelsen af Jesu Kristi evangelium var sand. Jeg vidste også, at alle profeterne lige fra Joseph Smith til David O. McKay var Guds profeter.

Og hver gang en ny profet bliver kaldet, får jeg den samme bekræftelse af, at det er Guds profet. Det hele begyndte, da jeg var dreng. ■

Kirken er organiseret

Brug disse figurer til at fortælle Kirkens historie!

Emma Smith

Da Mormons Bog var blevet oversat, blev den trykt og udgivet som hellig skrift. En måned senere holdt man det første officielle møde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i et hus. Der kom omtrent 60 personer. Joseph Smith og Oliver Cowdery velsignede og omdelte nadveren. Jesu Kristi Kirke var endelig blevet organiseret på jorden igen! Nogle få måneder senere bad Herren Emma Smith, Josephs hustru, om at udvælge nogle salmer, som de hellige kunne synge ved Kirkens møder.

I kan finde mere om Kirkens historiske skikkelser på liahona.lds.org.

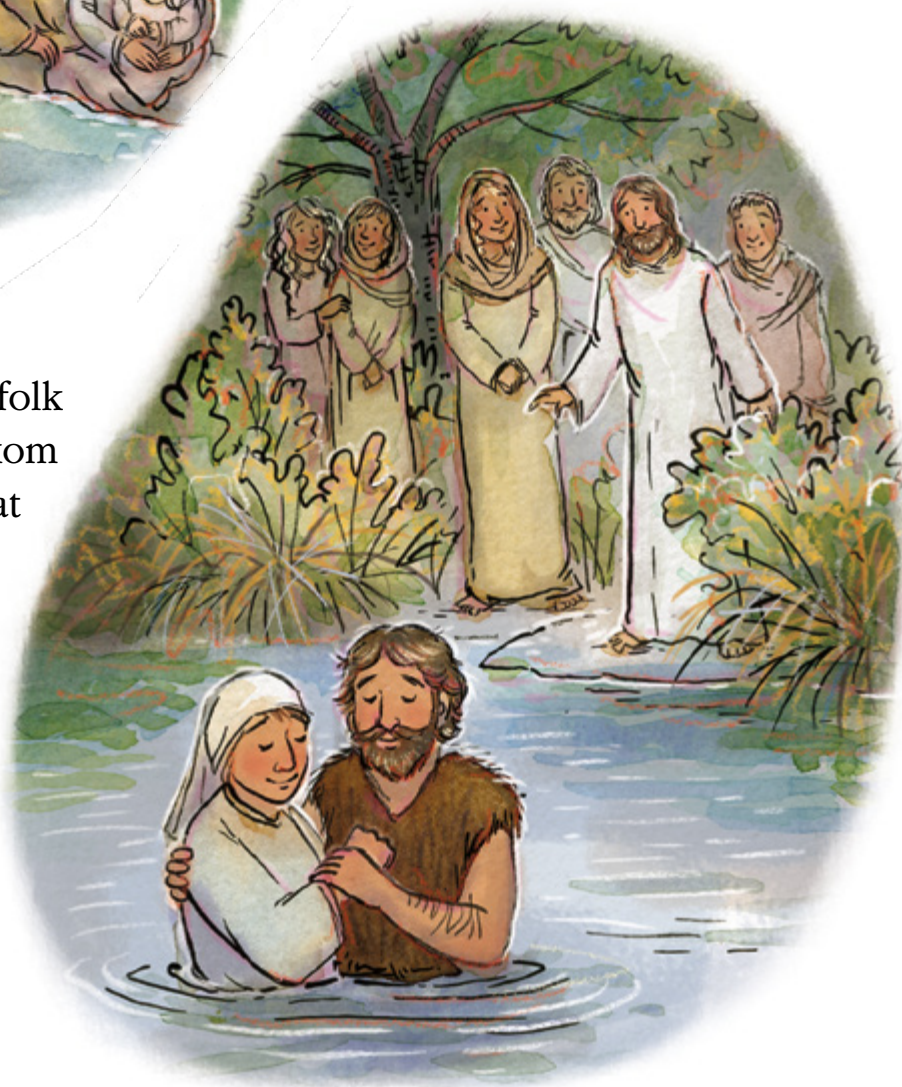
Jesus blev døbt

Kim Webb Reid er fra Utah i USA

Johannes Døber var en stor profet. Han fortalte folk, at de skulle omvende sig. Derefter døbte han dem.

Johannes Døber døbte folk i Jordanfloden. Jesus kom og bad Johannes om at døbe ham. Johannes vidste, at Jesus ikke havde begået nogen synder. Hvorfor ville Jesus så gerne døbes?

Jesus sagde, han måtte
adlyde alle bud. Det at
blive døbt er et bud.

Da Johannes havde døbt Jesus, dalede en due ned for at vise, at Helligånden var der. Vor himmelske Faders røst lød fra himlene, og han sagde: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!« (Matt 3:17).

Vi kan holde buddene og vælge at blive døbt
ligesom Jesus. Så kan vi også blive bekræftet og
få Helligåndsgaven. ■

Jeg er taknemlig for min krop

**Præsident
David O. McKay
(1873-1970)**

Kirkens niende
præsident

DET, DANDY LÆRTE MIG

*Ligesom nogle unge mennesker
afskyede min hest Dandy tøjler.*

Jeg ejede engang og havde fornøjelsen af at træne [en velavlet ung hingst, der hed Dandy]. Han var velbygget, sund, velproportioneret og i det hele taget et præmiedyr. Når man red på ham, var han så villig, modtagelig og samarbejdsvillig, som en hest kan være. Han var rigtig gode venner med min hund Scotty. Jeg kunne godt lide den måde, som han også gik til ting, som han var bange for. Han havde tillid til, at han ikke ville komme til skade, hvis han gjorde, hvad jeg bad ham om.

Men Dandy kunne ikke fordrage at blive bundet. Han blev ilter, når han blev bundet, og han nappede i knuden på rebet, til han kom fri. Han løb ikke væk, han ville bare gerne være fri. Han troede, at de andre heste havde det lige sådan, så han bandt også deres reb op. Han hadede at være begrænset til folden, og fandt han et sted i hegnet, hvor pigtråden var løs, så stampede han den

omhyggeligt ned med sin hov, til han kunne komme ud i friheden. Mine naboer var mere end en gang venlige nok til at lukke ham ind i vores fold igen. Han fandt tilmed ud af, hvordan man åbnede lågen. Selvom han ofte lavede skader, der var provokerende og sommetider dyre, beundrede jeg hans intelligens og opfindsomhed.

Men hans nysgerrighed og ønske om at udforske nabolaget gav os problemer. Han blev engang ramt af en bil på motorvejen, hvilket resulterede i en ødelagt maskine, skade på hesten og en let skade på føreren.

Mens han kom sig over det, var han stadig drevet af en trang til at strejfe

og undersøgte hegnet i hele folden. Han opdagede, at der tilmed var pigtråd på lågen. Så i en tid troede vi, at Dandy stod sikkert i folden.

Men en dag var der en, der havde glemt at sætte pigtråden på lågen. Det opdagede Dandy, så han løftede klinken af, tog en anden hest med sig og sammen besøgte de naboens mark. De gik hen til et gammelt hus, der blev brugt til lade. Dandys nysgerrighed fik ham til at åbne døren. Og akkurat som han havde gisnet, var der en kornsæk. Sikke et fund! Ja, og hvilken tragedie. Kornet var forgiftet lokkemad til rotterne. I løbet af få minutter fik Dandy og hans følgesvend spastiske kramper, og kort tid efter var de begge døde.

Dandy minder om mange af vores unge! De er ikke slemme, de har ingen intention om at gøre noget forkert, men de er impulsive, fulde af liv, fulde af nysgerrighed og de længes efter at gøre noget. De bliver også rastløse, når de føler sig bundet, men holdes de beskæftiget, vejledes de omhyggeligt og retteligt, så er de både modtagelige og kapable, overlades de til at strejfe omkring, så ender de alt for ofte med at overtræde de rette principper og ender i onde, ulyksalige og tilmed dødelige fælder. ■

Fra Conference Report, okt. 1968, s. 87.

**OPREJSNINGEN AF JAIRUS' DATTER
AF JEREMY WINBORG**

»Han tog hendes hånd og råbte: »Pige, rejs dig op!« (Luk 8:54).

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Vær et forbillede for de troende

Hvordan står vi fast i evangeliet og lærer andre om sandheden uden at vække strid og vrede?

s.44

FOR DE UNGE

s.50

7 TING, SOM VI FRYGTER VED OMVENDELSE - OG HVORFOR VI IKKE BURDE

Lad ikke frygt afholde jer fra at opleve den fred og glæde, som omvendelse og tilgivelse giver.

FOR BØRN

En god følelse

Hvad sker der, når man gør noget forkert, når man er blevet døbt? Hvordan får man den gode følelse igen?

s.72

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE